

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Eylül 2019 Sayı: 80

Fiyatı: 3 TL

Muhalefet partileri, yerel seçimlerin ardından Erdoğan'ın sert üslubunu değiştirmesini, "toplumu germekten vazgeçmesini" istediler. Başta damadı olmak üzere "kabine"de revizyona gitmesi, "cumhurbaşkanı hükümet sistemi"nin yeniden ele alınması gibi talepleri sıraladılar.

Kısacası yerel seçimlerde kitlenin verdiği "mesajı" alıp kendini ona göre düzeltmesi gerektiğini söylediler. Özellikle İstanbul seçimlerinin AKP açısından bir hezimete dönüşmesi, bu yöndeki çağrılarını arttırdı.

Muhalefet, seçim başarısının verdiği güven ve moralle bu çağrılarını yaparken, sanki Erdoğan'ı hiç tanıymıyormuş gibi davrandı. Oysa Erdoğan, bugüne dek aldığı her yenilgiden sonra saldırganlığını daha da arttırmış, yerini daha fazla pekiştirmişti. Bunu Gezi direnişinde, 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonlarında, 15 Temmuz darbe girişiminde vb. hep gördük...

Elbette mesele muhalefetin bu durumu bilmemesi değildi; önemli olan kitlelerde böyle bir beklenti yaratmak ve onları rehavete sürüklemektir. Önümüzdeki günlerin eskisinden çok daha zor olacağı belliyken, "her şey çok güzel olacak" iyimserliği ile kitleleri sandığa çektiler. Yaşanan sorunların seçimle düzeleceği yanılsamasını yaydılar. Seçim sonuçlarına göre AKP ve Erdoğan'ın da değişeceği beklentisi yarattılar.

Tabi ki öyle olmadı. Seçim sonrası yayılan iyimser hava da birkaç hafta içinde dağılmaya başladı. Çünkü Erdoğan, en iyi bildiği şeyi yapmaya, işçi ve emekçilere, Kürt halkına saldırmaya devam etti.

Sayfa 2'de sürüyor

Ekonomik, siyasi, sosyal...

Haklarımız için DÖVÜŞELİM!

Ekonomik, siyasi, sosyal... HAKLARIMIZ İÇİN DÖVÜŞELİM!

Bir yandan bitmeyen “sınır ötesi operasyon”lara yenileri eklendi; diğer yandan Suriye sınırına “güvenli bölge” planlarıyla savaş çığırtkanlığı arttı. Ve Diyarbakır, Mardin, Van’da HDP’li belediye başkanlarını görevden alarak, “kayyumlar” dönemini sürdüreceklerini ilan etti.

Eski bir Bedevi hikayesidir. Bir bedevi şeyhinin bir tavuğu çalınır; şeyh oğullarını toplar “tavuğu çalanı bulun” der. Oğullar, bir tavuğun çalınmasını önemsemez ve peşine düşmezler. Ardından koyunları çalınır; şeyh yine oğullarını toplar “tavuğu çalanı bulun” der. “Koyunlarımız çalınmış, babamız hala tavuğun derdinde” diyerek gülüp geçerler. Sonra inekleri çalınır; baba yine “tavuğu çalanı bulun” der. Ve en son kızları kaçırlır. Hırsızlar için yol açılmış, düşmana cesaret verilmiştir çünkü. Baba, “şimdi neden ‘tavuğu çalanı bulun’ ısrarımı anladınız mı” der.

Kayyumlar meselesi de bu hikayeye benziyor. AKP’nin ilk seçim darbesi 7 Haziran 2015’de olmuştu. Tek başına hükümet kuramadığı için CHP’yi “istikşafi görüşmelerle”, HDP’yi “seçim hükümeti”ne bakan yaparak oyaladılar ve 5 ay sonra “yeniden seçim”i dayattılar. Her iki muhalefet partisi de bunu kabul etti. “Yapılan halkın iradesine darbedir” diyerek karşı çıkmadıkları gibi, seçimlere daha kitlesel katılımı sağlamaya çalıştılar. “Bu dayatmayı kabul etmeyelim, seçimleri boykot edelim” diyenlere kulak tıkadılar. Sonuç; muhalefetin oyları düştü, AKP daha yüksek oyla yine tek başına hükümet oldu!

İlk kayyum ataması, 15 Temmuz darbesinden sonra OHAL kapsamında yapıldı. O dönem ciddi bir karşı duruş gerçekleşmedi. Bunun üzerine neredeyse tüm Kürt illerine kayyum atandı. 31 Mart seçimlerinden sonra, HDP’nin kazandığı 8 belediye başkanı KHK’lı denilerek görevden alındı, buna yönelik de ciddi bir mücadele ortaya konmadı. Ardından İstanbul’u CHP adayının kazanması üzerine, seçim tekrarı kararını aldılar. Buna da boyun eğildi. “Bu kararı tanımayalım, sandığa gitmeyelim” diyenleri, “AKP’ye çalışmak”la suçladılar. “Daha fazla oyla kazanacağız” diyerek, sandığa gitmeyenleri de bu döngünün içine çekmeye çalıştılar.

Bu kez fazla oyla kazandılar da! Ama öylesine alttan alan, sürekli uzlaşmaya çalışan bir politik hatta sahiptiler ki, ne Erdoğan’ın saldırganlığını durdurabildiler, ne de yeni sandık darbelerini... Bu yaklaşımla başka türlü olması da beklenemezdi.

Şimdi Gezi Direnişi sonrası ilk genel seçim

olan 7 Haziran 2015’e dönüp; “o seçimleri boykot etseydiniz, bunların hiçbiri başımıza gelmezdi” demek, pratik bir değer taşımayabilir; fakat doğruluğu yaşam tarafından kanıtlanmış bir tesbit olduğu gerçeğini değiştirmez.

Hatalardan ders alınmaz ve zamanında gerekli tavırlar koyulmaz ise, daha büyük kayıpların zeminini kendi elimizle hazırlamış oluruz. Bugün yaşadığımız da budur.

Hiç kimse AKP’nin sadece sandık sonuçlarıyla yenileceğini düşünmesin! Onun yenilgisi, işçi-emekçi mücadelesiyle olacaktır. Bunun başını da işçi sınıfı çekmelidir.

Son kamu TİS’leri, bu hükümetin işçi ve emekçilere nasıl bir yaşamı reva gördüğünü bir kez daha ortaya koydu. Resmi rakamlarla bile enflasyon yüzde 20’lerde iken, ücretlerde yüzde 8’lik bir artışla görüşmeleri bitirdiler. Tabii “uzasa iş karışacaktı, en azından böyle kapattım” diyen bir sendika başkanı olunca, “al takke-ver külah”, işi bağlamaları zor olmadı.

İşçi ve emekçiler, sadece hükümete karşı değil, kendilerini sürekli satan bu sendika ağalarına karşı da mücadeleyi yükseltmedikleri durumda, çığ gibi büyüyen işsizlik ve açlık girdabından kurtulamayacaklar. Dahası, kıdem dahil yeni hak gasplarıyla karşı karşıya kalacaklar.

Kısacası, ekonomik, siyasi, sosyal, her yönden işçi ve emekçiler, ezilen ulus ve topluluklar saldırı altındadır. Hatta ormanıyla, hayvanıyla tüm doğa saldırı altındadır.

Bugün Kaz Dağları’nı kurtarma mücadelesiyle kamuda işçi ve memurların TİS süreci, kayyuma karşı direnişle insanca yaşayabilecek bir ücret talebi, iç içe girmiş durumdadır. Ezilen, sömürülen tüm kesimler ilk önce bu gerici-faşist yönetimi alaşağı etmek için güçlerini birleştirmek zorundadır.

Muhalefet partilerine bel bağlayarak değil, kendi gücümüze güvenerek ve kendi örgütlülüğümüzü yaratarak, haklarımız için dövüşmeliyiz! Ancak o zaman, gerçek anlamda kazanan biz olacağız!

Okurlara...

Merhaba,

AKP yönetimin saldırılarının hız kazandığı bir döneme giriyoruz. Bir tarafta kamu TİS’lerinde işçilerin açık biçimde satılması ve sendika başkanının bunu itiraf etmesi var. Bir tarafta kayyum atamaları ile Kürt kentlerine yine bir müdahale, halkın iradesinin gaspı... Bir tarafta da, ABD ile “Güvenli Bölge” tartışmaları, Rusya ile İdlib’de karşı karşıya kalma üzerinden Suriye savaşında yeni bir cephe açma çabası... Ve son 1,5 yıla damgasını vuran ekonomik krizin devam eden etkileri...

Ekonomik kriz derinleşirken, siyasetin de her tarafı dökülüyor. AKP’nin attığı her adım tartışılıyor; karşı çıkılıyor; kimilerinde geri adım atılıyor. Kaz Dağları’ndaki orman katliamına tepkilerle 1103 maden ruhsatı iptal edildi. Orman Bakanlığı’nın yangın söndürme beceriksizliği alabildiğine teşhir oldu. AYM’nin barış akademisyenleri lehine karar vermesi ve sarayda yapılacak olan Adli Yıl açılışının barolar ve kimi Yargıtay üyeleri tarafından protesto edilmesi, yeni bir dönemin işaretleri.

AKP her cepheden saldırılarını pervasızca sürdürüyor; ancak mücadeleyi yükselttiğimizde kazanım elde etmenin olanakları fazlasıyla mevcuttur.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

80. Sayıda

3	Topyekun saldırıya, topyekun direniş
4	Kürt kentlerine kayyum darbesi
5	Kamu işçilerinin TİS’leri yine satıldı
6	Okullar tarikatlarla teslim
8	Gerici bir girişim: Kadın üniversiteleri
	Suruç katliamının yıldönümünde anmalar
9	Çocuklara kıymayın efendiler
10	Kaz Dağları’nın üstü, altından değerlidir
12	Belirsizlikler içindeki “Güvenli bölge”
14	Hong Kong’da emperyalist kapışma
16	AKP ile birlikte 12 Eylül’ün de sonunu getirelim
17	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
18	Ergenekon’dan geriye kalanlar

Yerel seçimlerin ardından kısa bir mola veren burjuva klikler arası mücadele, sonbaharda hareketlenecek görünüyor. **Bir süredir AKP'nin içinde kaynayan kazan, Eylül-Ekim aylarında yeni partilerle farklı bir yöne evrilecek.** Kavganın daha açıktan süreceği bir döneme giriliyor.

Elbette Erdoğan da bunun farkında. Onun için rakiplerinden önce ataklar yaparak ön kesmeye çalışıyor. Bir yandan "içeriye" sağlama almaya, rüşvet ve tehditle erimeyi durdurmaya çabılıyor; diğer yandan dışarıya dönük şiddeti arttırarak şoven-milliyetçiliği körüklüyor, kitlelere gözdağı veriyor.

Amerikan askerleri Türkiye'de

AKP'nin kuruluşu ve işbaşına getirilmesi, ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarları doğrultusunda gerçekleşti. **ABD, yeni**

başta kriz olmak üzere kitlelerin yaşamını doğrudan ilgilendiren konuların üzeri kapatılıyor.

15 Temmuz sonrası ABD ile ilişkileri gerginleşen Erdoğan, Rusya'ya dönmüş ve ABD'nin itirazlarına rağmen S-400'leri almıştı. Şimdi yeniden ABD ile artan işbirliği, Rusya ve İran'la kurulan bağları zayıflatıyor, hatta karşı karşıya getiriyor. **Rusya-İran-Türkiye arasında imzalanan "Soçi mutabakatı" fiilen son bulmuş durumda. Suriye ordusu, Rus hava gücü desteği ile İdlib'i cihatçılardan temizlemeye başladı.** Türkiye "Soçi mutabakatı" kapsamında verdiği sözleri yerine getirmede. Şimdi Rusya, Türkiye'yi hem bu konuda suçluyor, hem de İdlib'deki cihatçıları dünyanın diğer bölgelerine göndermekle...

Türkiye, ABD ve Rusya arasında zıklaklı dış politikasının sonuçlarını yaşıyor.

AKP uzun süredir işi kılıfına uydurma zahmetine bile katlanmıyor. Son derece keyfi ve yasadışı kararlar alıp uyguluyor. **Bu karar, Kürt halkının iradesine doğrudan bir saldırı olduğu gibi, seçimlerin de anlamsızlığını bir kere daha ortaya koydu.**

7 Haziran 2015 seçimlerinden bu yana AKP bunu hep yapıyor. Kürt illerindeki belediyelere de üçüncü defa el koymuş oldu. Eğer bu saldırıları ilk yaptığında ciddi bir direniş ortaya konsaydı, önü baştan kesilir, bugünlere gelinmezdi. Fakat her defasında burjuva muhalefetin peşine takılıp "sandıkta hesap soracağız" denilerek, gerçekte AKP'nin minderinde dövüldü. İşte sonuçları ortada...

Topyekün saldırıya topyekün direniş

AKP sadece Kürt halkına saldırmıyor. İşçi ve emekçiler üzerindeki saldırıları da artırıyor. Kriz sonrası işsizlik ve yoksulluk daha da büyüdü. Başta gıda olmak üzere temel ihtiyaçlar en az yüzde 50 civarında artarken, ücretlere yüzde 3'lük zam dayattılar. Sözde pazarlıklarla en fazla yüzde 8'le işi bitirdiler.

İşçiler ve memurlar, bir kez daha sarı sendikaların satışına şahit oldu. Koltuklarına yapışmış bu sendika ağalarını söküp atmadan haklarını alamayacaklarını yeniden görmüş oldular.

31 Mart ardından 23 Haziran'da büyük bir seçim hezimetini yaşayan AKP'nin kendine çeki-düzen vereceği, politikalarını yumuşatacağı beklentisi yayılmıştı. Oysa AKP, her yenilginin ardından daha fazla saldırıya geçmişti, bu sefer de öyle oldu. Düzen partilerinin yaydığı "her şey güzel olacak" iyimserliği kısa zamanda kayboldu. İşçi ve emekçiler gerçeklerle bir kez daha yüz yüze geldiler.

Son kayyum kararı, AKP'nin sadece seçimlere yüklenen bir muhalefetle gitmeyeceğini net biçimde ortaya koyuyor. **Düzen partileri ve sarı sendikalarla AKP'ye karşı mücadele edilemeyeceğini gösteriyor.** Kendi gücümüze güvenmek, kendi örgütlülüğümüzü yaratmak dışında bir seçeneğimiz yok. AKP'nin topyekün saldırısına topyekün direnişle yanıt vermekle karşı karşıyayız.

Zayıflayan AKP, güçsüzlüğünü saldırıganlıkla bastırmaya çalışıyor. Esasında **hem kitle desteğini kaybetti, hem de burjuva klik çekişmesinde büyük bir yara aldı. Mücadelenin yükseldiği koşullarda ayakta duramayacak. Fakat kendiliğinden de gitmeyecek, vurmazsak yıkılmayacak!**

Bunun bilinciyle ve geçmişten çıkaracağımız derslerle direnişi büyütme, AKP'nin bu pervasız saldırılarını durdurmalız!

Topyekün saldırıya TOPYEKÜN DİRENİŞ!

paylaşım savaşında Türkiye'yi Ortadoğu'daki savaşın "merkez üssü" yapmak için AKP'yi bir "savaş hükümeti" olarak işbaşına getirmişti. O yıllarda Erdoğan, ABD'nin Ortadoğu'yu parçalayıp kendine bağlama projesi olan BOP'un (Büyük Ortadoğu Projesi) "eşbaşkanı" olmakla övünüyordu.

Her ne kadar 1 Mart tezkeresinin meclisten geçmemesi, ABD'nin Irak işgali planlarında kimi değişikliklere yol açıtsa da, ABD, bunun intikamını TSK başta olmak üzere devlet kurumlarındaki Avrasyacılar'a savaş açarak aldı. Ayrıca tezkereye rağmen AKP eliyle birçok isteginin yerine getirilmesini sağladı. Sonrasında Libya ve Suriye'de Türkiye'yi aktif biçimde kullandı.

Şimdi "güvenli bölge" denilerek, ABD askerleri Türkiye'nin Suriye sınırına yerleşiyor. Yani 1 Mart'ta reddedilen maddeler, fiilen yaşama geçiyor. Güya halen yürürlükte olan anayasaya göre bir savaş durumunda meclisten karar çıkması gerekirken, o bile yerine getirilmedi.

Suriye sınırını kapsayacak "güvenli bölge"nin derinliği başta olmak üzere pek çok noktada belirsizlikler sürüyor. Ama içte savaş çığırtkanlığı ve Kürt düşmanlığı ile şoven-milliyetçilik yükseltilerek,

ABD ile işbirliği, Rusya'nın desteklediği Suriye ordusuyla açık savaşa girme durumuna getirebilir. Önümüzdeki günlerde bu bir risk artacaktır.

Kayyumlar, Kürt halkına açık saldırıdır

Suriye sınırında "güvenli bölge" konuşulur ve ABD ile ilişkiler artarken, Diyarbakır, Mardin ve Van büyükşehir belediyelerine kayyum atandı.

15 Temmuz sonrasında OHAL koşullarında, Kürt illerindeki HDP'li belediyelere kayyum atanmış, birçok belediye başkanı ve çalışanı tutuklanmıştı. **31 Mart seçimlerinde kayyum atanan bu yerleri HDP yeniden kazandı. Hem de AKP kayyumları aday gösterdiği ve onların kazanması için her yolu denediği halde...**

Bu durum karşısında AKP, önce HDP'nin Diyarbakır-Bağlar olmak üzere 6 ilçe ve 2 beldede kazandığı belediyelerin başkanlarını KHK ile işten atıldıkları gerekçesiyle görevlerine son verdi ve seçimde ikinci olan AKP'li adayları o koltuklara oturttu. Şimdi ise üç büyük şehirdeki belediye başkanlarını PKK'ye yardım ettiği ve "eşbaşkanlık" sistemi uyguladıkları gerekçesiyle görevden alıp, onların yerine valileri geçirdiler.

AKP son derece keyfi ve yasadışı kararlar alıp uyguluyor. Son kayyum atamaları, Kürt halkının iradesine doğrudan bir saldırı olduğu gibi, seçimlerin de anlamsızlığını bir kere daha ortaya koydu. Eğer bu saldırıları ilk yaptığı gibi ciddi bir direniş ortaya konsaydı, önü baştan kesilir, bugünlere gelinmezdi. Fakat her defasında burjuva muhalefetin peşine takılıp "sandıkta hesap soracağız" denilerek, gerçekte AKP'nin minderinde dövüldü.

Kürt kentlerine yine kayyum darbesi

Diyarbakır, Mardin ve Van Büyükşehir Belediye Başkanları, 19 Ağustos sabahı düzenlenen bir operasyonla görevden alındı. Yerlerine AKP'nin kayyumları atandı.

Sabah saatlerinden itibaren yüzlerce polis ve çelik bariyerle belediye binaları ablukaya alındı. Diyarbakır Büyükşehir Belediye Eşbaşkanı Selçuk Mızraklı, Mardin Büyükşehir Belediye Eşbaşkanı Ahmet Türk ve Van Büyükşehir Be-

lediye Eşbaşkanı Bedia Özgökse Ertan, İçişleri Bakanlığı tarafından görevden alındı. Yerlerine bulundukları illerin valileri atandı. Bu saldırının gerekçesi olarak, belediye başkanlarının haklarında yürütülen soruşturmalar gösterildi. Bir de eşbaşkanlık sistemini uyguluyor olmaları...

Bu arada belediyelere dönük saldırılar ile eşzamanlı olarak, birçok kentte HDP'liler gözaltına alınmaya başlandı. Yüzlerce kişinin gözaltına alındığı haberleri geldi. Ayrıca PKK'ye dönük "Kıran operasyonu" adlı bir askeri operasyon da başlatıldı.

Kürt kentlerine kayyum atanması, AKP yönetiminin bir önceki belediye seçimlerinde uyguladığı bir yöntemdi. O dönem Kürt kentlerinde yeterince tepki gelmeyince saldırı büyümüş, birçok Kürt kentinin belediye başkanlığı kayyumlara devredilmişti. Ardından sıra CHP'li belediyelere geldi: Bazı belediye başkanları görevden alındı.

Bugün bir taraftan Öcalan ile görüşmeler yürütülüyor ve Öcalan Kürt hareketine AKP ile uzlaşma mesajları gönderiyor; bir taraftan yeniden "çözüm" süreci fısıltıları yükseltiliyor; bir taraftan da, Kürt halkının seçilmiş temsilcileri görevden alınıyor, belediyeler gaspediliyor. Üstelik de o belediyelerin, kayyum döneminde pervasızca sömürüldüğü, lüks ve sefahat harcamaları yapıldığı, bütçesinin kat kat fazlası borçlandırıldığı ortaya çıkmışken...

Diyarbakır, Mardin ve Van belediyeleri başlangıçtır. Geçen defaki hata yapılmamalı, etkili bir direniş geliştirilmelidir. Sadece Kürt kentlerindeki belediyelere değil, Kürt halkına dönük bu saldırıyı durdurmanın tek yolu, direnmektir.

Üstelik bu dönem, AKP'nin güç kaybı yaşadığı bir dönemdir ve onun saldırılarına karşı yürütülecek direnişlerin başarıya ulaşması ihtimali her zamankinden daha yüksektir.

Kayyuma karşı ilk anda gösterilen refleks de önemlidir. Diyarbakır Belediyesi Eşbaşkanı Selçuk Mızraklı'nın görevden alma tebligatını imzalamaması doğru bir tavidir. Keza haberin duyulmasının ardından, halkın belediyelerin önünde protesto gösterileri gerçekleştirmesi de önemlidir. Keza, İstanbul başta olmak üzere birçok kentte protesto eylemleri yükseltilmiştir. Bu eylemlerin herbirinde şiddetli polis saldırıları yaşandı; çok sayıda kişi gözaltına alındı. Buna rağmen direnme kararlılığı ifade edilmektedir.

HDP-MYK "kesintisiz direniş" kararı alarak, bu defa kayyumlara karşı harekete geçeceğini ifade etti. HDP Eş Genel Başkanı Sezai Temelli, kayyumları "sivil darbe" olarak niteledi ve "demokratik siyasetten yana inisiyatif alma zamanıdır" açıklamasını yaptı.

HDP milletvekillerinin, kayyum atanan üç kente gideceği duyuruldu. Ayrıca CHP'li parti görevlileri de, kayyumları kınayan açıklamalar yaptılar.

Belediyelerde bir kere daha hak gaspı ve mevzi kaybının bedelleri ağır olacaktır. Kayyumlara karşı direniş büyütülmeli, saldırı geri püskürtülmelidir.

19 Ağustos 2019 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

KESK yürüyüşüne POLİS SALDIRISI

Yeni toplu sözleşme görüşmeleri öncesinde, Ankara'ya yürüyüş gerçekleştiren KESK üyelerine polis saldırdı.

KESK, 5 milyon kamu emekçisini ve emeklisini ilgilendiren, 2020-2021 yıllarını kapsayan TİS görüşmeleri öncesinde, kendi taleplerini duyurmak amacıyla dört ayrı koldan Ankara'ya yürüyüş başlattı. Van, Edirne, Muğla ve Artvin'den yola çıkarak başlayan yürüyüşün son durağı Ankara'da Çalışma ve Sosyal Hizmetler ve Aile Bakanlığı'nın önü olarak belirlenmişti.

1 Ağustos günü Çankaya'da buluşan KESK'liler, bakanlık önüne yürümek istediklerinde polis engel oldu. Kitlenin yürüyüşüne izin vermeyen polis, KESK'lilerin 50 kişi ile protokol yürüyüşü yapmasını dayattı. KESK bu dayatmayı kabul etmedi. Kişi sınırlaması olmadan, grupta bulunan bütün KESK'lilerin yürümesi gerektiğini söyledi. Polisin engellemesi devam edince, sloganlara yürüyüş başlatıldılar. Aralarında HDP ve CHP milletvekillerinin de bulunduğu kitle, polisin saldırısı ile karşılandı. Doğrudan yüzlere sıkılan biber gazıyla yapılan saldırı sonucu, çok sayıda KESK'li yaralandı. Bu sırada 6 kişi de gözaltına alındı.

Saldırı sonrasında KESK'liler oturma eylemine başladı. Bir süre sonra gözaltındakiler bırakıldı.

Bu sırada Bakanlık salonunda görüşmelere katılan KESK temsilcisi saldırıya tepki gösterince, Memur Sen'in gerçek kimliği bir kere daha gözler önüne serildi. Memur Sen temsilcisi, saldırıya uğrayan kamu emekçilerinden sözeden KESK'liye, doğrudan devlet ağzıyla "Çıkın dışarı" diye müdahale etti.

Kamu TİS'leri, sadece kamu emekçilerini değil, çok daha geniş bir kesimi ilgilendiriyor. Burada belirlenecek ücret artışı, özel sektörde çalışan işçiler de dahil olmak üzere, bir bütün olarak işçi ve emekçilerin TİS'lerinde referans olacaktır. Mesela yıl sonuna doğru başlayacak olan metal TİS'leri, kamu TİS'lerinin nasıl sonuçlandığından etkilenecektir. Bu nedenle, devlet ücret artışını en düşük seviyede tutmaya çalışıyor.

Devletin mali kaynakları AKP'nin kadroları tarafından dizginsizce yağmalanıyor. Mesela Hazine'de bulunan ve asla doku-nulmaması gereken "ihtiyat akçesi"nin bir bölümü, AKP tarafından ele geçirildi ve karayollarında çalışan yandaş müteahhitlere dağıtıldı bile. Ya da belediyelerde ortaya çıkan yolsuzluklar, belediye başkanının evine 3-4 maaş girdiğini, başkanın ailesinin belediye gelirlerine çöreklendiğini gösteriyor. Sadece Ankara Büyükşehir Belediyesi'nde, ilk 100 günde 136 milyon TL bütçe fazlası ortaya çıktı. Demek ki, bu para bugüne kadar yandaşlara dağıtılıyor.

Devletin kaynakları pervasızca ve dizginsizce yağmalanıyor. Her kademedeki müthiş bir lüks ve sefahat görülüyor. Yolsuzluklar diz boyu. Sıra işçi ve emekçilerin maaşlarını ödemeye gelince, sefalet ücreti dayatılıyor.

KESK'in eylemi, buna müdahale etme, emekçilerin taleplerini sokağa taşıma amacını taşıyordu. Bu taleplerin karşılanması için, mücadelenin daha da yükseltilmesi gerekiyor.

Kamu işçilerinin TİS'leri yine satıldı SENDİKA AĞALARINI SÖKÜP ATALIM!

Türk-iş yöneticileri, yine yüzbinlerce kamu işçisinin TİS haklarını bir bayram günü sattı. Masaya otururken, en düşük ücretin 3500 liraya yükseltilmesi, 300 TL seyyanen iyileştirme, ücretlerde yüzde 15 zam isteyen Türk-iş, yüzde 8 ücret, 150 TL iyileştirme zammı gibi düşük bir sözleşmeye imza attı. Böylece talep ettiğinin yarısına bile denk gelmeyen bir sözleşmeyi kabul etmiş oldu.

Türk-iş Başkanı Ergun Atalay'ın açık unutulmuş mikrofona, "uzasa işi karıştıracacağız, en azından kapattım böyle" sözleri ise, TİS sürecine damgasını vurdu. Satışın itirafı olan bu sözlerle çok büyük tepki oluştu. Türk-iş yönetimini istifaya çağırıldılar.

Hükümet adına süreci yürüten Çalışma Bakanı ise, hiç sıkılmadan "işçimizi enflasyona ezdirmedik" diyor. TÜİK'in açıkladığı enflasyon oranı bile yüzde 20 civarındadır. Ağustos ayının başında elektriğe ve doğalgaza yüzde 15 zam yapıldı. Önceki aylarda yapılanlarla yüzde 40'ları buldu. **Temel ihtiyaç ürünlerine yapılan zamların haddi hesabı yok! Resmi enflasyon oranını baz alsalardı bile -ki rakamlarla ne kadar oynandığı biliniyor- yüzde 20 zam vermeleri gerekiyordu.**

Ayrıca bu sözleşmede "kamuda taşeron kadro" diyerek yapılan düzenlemelerden dolayı, yüzbinlerce taşeron işçisi TİS kapsamı dışında bırakıldı. Daha kötüsü, imzalanan "çerçeve protokolü" ile işkollarının grev hakkı da ellerinden alınmış oldu.

Çerçeve protokolü nedir

Çerçeve protokolü, kamu TİS süreçlerinde 90'lardan beri uygulanagelen bir yöntemdir. Hükümetlerin yetkili kıldığı Çalışma Bakanlığı ile işçi sendikaları konfederasyonu arasında imzalanır. Prensipte anlaşmadır, bir bağlayıcılığı yoktur.

TİS yetkisi ve grev hakkı, işçi konfederasyonlarına üye işkolu sendikalarına aittir. **Konfederasyonlara bağlı işkolu sendikaları, imzalanan çerçeve protokolünü referans alırlar, buna göre TİS imzalarlar. Fakat bazı maddelerde değişiklik yapabilir, daha yüksek bir zam talep edebilirler.** Anlaşma sağlanamaz ise, işkolu olarak greve gidebilirler. Bununla birlikte, istisnalar dışında genelde işkolu sendikaları çerçeve protokolü kapsamında TİS'leri sonuçlandırır.

Bugüne dek çerçeve protokolü böyle işliyordu. Fakat Aralık 2017'de çıkarılan 696 sayılı KHK ile çerçeve protokolü bağlayıcı hale getirildi. Böylece işkolu sendikalarının yasal yetkisi yok sayılmış, işçilerin grev hakkı da ellerinden

Türk-iş yıllardır neredeyse hiç grev yapmıyor. Yani kasada biriken aidatlar, işçiye geri dönmüyor; sendikacılara akıyor, onlar da işçinin parasıyla saltanat sürüyorlar. Onların adının "sendika ağası" olması boşuna değil! Onlar, greve çıkmamak için her tür tavizi vermeye hazır, işbirliği yapmayı baştan kabullenmiş sendikacılarıdır.

alınmış oldu. Oysa konfederasyonlar, işkolu sendikalarının çatı örgütleridir. "Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Yasası"na göre de konfederasyonların TİS imzalama yetkisi yoktur. Ama **bu değişiklik, işkolu sendikaları, bizzat çatı örgütleri tarafından yetkisiz hale getirilmektedir.**

Şimdi hükümet, Türk-iş'e bağlı tüm işkollarını kapsayacak şekilde, konfederasyon başkanıyla TİS imzaladı. Aynı şekilde Memur-Sen'le tüm kamu emekçilerini kapsayan bir TİS imzalayacaklar. Bu da Türk-iş'le imzalanan sözleşmeden farklı olma-
yacak tabii ki...

Grev bir haktır

Türk-iş Başkanı daha ilk oturumda istemeyerek de olsa grevi telaffuz etmişti. "Neden grev yapmıyoruz" tepkilerine verdiği yanıt ise, patronlardan ve hükümet yetkililerinden farklı değildi. "Grev deniyor da, grevin maliyetini konuşan yok. Bekara kari boşamak kolay, kasada para yok!" dedi.

Sormak gerekiyor: İşçilerden her ay kesilen aidatlar nereye gidiyor? Grev fonu'na ayrılmıyor mu?

Türk-iş konfederasyon başkanının 90 bin lira, işkolları genel başkanlarının 50 bin lira maaş aldıkları söyleniyor. Çifte maaş alarak keyif çatıyorlar. 1 milyon TL'lik arabalara biniyorlar. Bunlar yetmiyor, masrafları abartılı göstererek sendika kasasını boşaltıyorlar. Kişisel giderlerini dahi sendikaya yüklüyorlar.

Ayrıca **Türk-iş yıllardır neredeyse hiç grev yapmıyor. Yani kasada biriken aidatlar, işçiye geri dönmüyor; sendikacılara akıyor, onlar da işçinin parasıyla saltanat sürüyorlar.** Onların adının "sendika ağası" olması boşuna değil!

Grevi bir hak değil, "kasadan gidecek para" olarak gören sendika yöneticilerinin grev kararı

almaları mümkün mü? Onlar, greve çıkmamak için her tür tavizi vermeye hazır, işbirliği yapmayı baştan kabullenmiş sendikacılarıdır. Masaya işçilerin haklarını istemek için oturmazlar, en fazla "rica" ederler. Türk-iş Başkanı da öyle yaptı. Daha ilk oturumda "rica ediyorum, lütfen, grev istemiyoruz, bizi grev yapmaya mecbur bırakmayın" diyerek, adeta yalvaran bir üslupla hak elde edilebilir mi?

Böyle sendikacılardan grev kararı beklemek ham hayal olur. Tabandan gelen çok güçlü bir basınç olmadığı sürece greve gitmezler. Gitmek zorunda kaldıklarında da, en kısa sürede bitirmek için ellerinden geleni yaparlar. Bu çemberi kırmanın tek yolu, tabandan TİS ve grev komitelerinin kurulması, işçiyi doğrudan ilgilendiren bu konuların sendikacıların inisiyatifine bırakılmamasıdır.

Süreç bitmiş değil

Çerçeve protokolü sözleşmesine işçilerin ve devrimci-demokrat sendikacıların tepkileri sürüyor. Ayrıca Türk-iş'e bağlı bazı işkolu sendikaları, Türk-iş yöneticilerinin istifaları için imza kampanyası başlattılar. Harb-iş Eskişehir şubesi protesto gösterisi yaptı.

Tepkiler yoğun fakat merkezileşmiş değil. TİS'in bayram tatilinde imzalanması, işçilerin anında tepkilerini ortaya koymalarını engelleyen bir unsur oldu. Belli ki, hükümet ve işbirlikçi sendikacılar da, olası tepkileri engellemek için, bilinçli bir şekilde bayram tatiline denk getirdiler.

Ancak süreç bitmiş değil. İşçiler, tepkilerini internet üzerinden tek tek açıklama yaparak göstermekle yetirmemeli, tabanda örgütlenmeye yönelmelidir. **Devrimci-demokrat sendikacılar, yazılı-sözlü açıklamaların ötesine geçmeli, sokağa çıkıp eylemli bir tepki ortaya koymalıdır. Türk-iş yöneticilerinin istifası, ancak eylemli bir güçle mümkün olur.**

Diğer yandan işkollarındaki sendikalar, çerçeve protokolünün bu halini asla kabul etmemeli, fiili grevi hayata geçirmelidir. Önümüzde kamu emekçilerinin TİS'leri ve metal işkolunda başlayacak TİS'ler var. Bunlar, birleşik mücadelenin zeminini güçlendiriyor. "İşçi memur elele genel greve" sloganının hayat bulmasını olanaklı hale getiriyor.

Kısacası **"uzasa iş karışacaktı, en azından kapattım" diyenlere, kapanmadığını göstermek;** başta Türk-iş Başkanı olmak üzere, işçilerin sırtına kene gibi yapışmış bu asalak sendika ağalarını koltuklarından alaşağı etmek gerekiyor.

AKP dönemiyle birlikte eğitime dair sorunlar had safhaya ulaştı. Bu dönemde en büyük tahribatın eğitim alanında yapıldığını söylemek, abartı olmaz.

Okullar, körpecek beyinlere dinci-gerici ideolojinin zerkedildiği, gerici-faşist kadroların doldurulduğu mekanlar haline geldi. **MEB yönetmeliklerinde ve müfredatlarda yapılan yüzlerce değişiklik ile tarikatların önü açıldı.** Felsefe, sanat, fen gibi dersler azaltılırken, din dersleri çoğaltıldı. Ayrıca edebiyat ve tarih dersleri, dinci-gerici ideolojiye uygun olarak yeniden düzenlendi.

Bütün bu uygulamalar, “eğitimde fırsat eşitsizliği”ni hem sınıfsal hem de cinsiyet yönünden daha da büyüttü. Karma eğitim, yerini “kız-erkek” okullarının ayrılmasına bıraktı. Karma eğitim veren okul sayısı azaltılırken, cinsiyete göre ayrılmış okul sayıları arttı. Ayrıca kız öğrencilerinin okuma oranları düşmeye başladı.

Devlet okullarında müfredatın içeriği, yönetim kadrolarının dinci-faşist ağırlıkta olması ve eğitim düzeyinin sürekli düşmesi üzerine, ekonomik durumları nispeten daha iyi olan aileler, çocuklarını özel okullara göndermeye başladılar. **Özel okullar, üniversiteye girebilmenin neredeyse tek yolu haline geldi. Yoksul ailelerin çocuklarına ise, meslek ve imam-hatip okullarına gitmek dışında bir seçenek bırakılmadı.** 2002 yılında 450 olan İmam hatip lise sayısı, 2017’de 1.408’e çıktı. Özellikle emekçi semtlerde birçok devlet okulu imam-hatip haline getirildi ve çocuklar bu okullara yönlendirildi.

Bu şekilde eğitimin tamamen paralı hale gelmesinde önemli bir yol katedilirken, “eğitimde fırsat eşitsizliği” devasa bir uçuruma dönüştü. Türkiye, OECD ülkeleri arasında, devletin eğitim kurumlarına öğrenci başına en az harcamanın yapıldığı ülke oldu.

Geçtiğimiz günlerde yayınlanan Eğitim Reformu Girişimi’nin (ERG) 2017-2018 yılı “Eğitim İzleme Raporu” bu gerçekleri bir kez daha gözler önüne seriyor ve eğitimin geldiği noktayı ortaya koyuyor.

Kreşlere kadar inen dini eğitim

ERG’nin raporunda, otizmlili ve zihinsel engelli çocuklara zorunlu din dersi getirilmesine, ayrıca okul öncesi ve ilkökul öğrencilerine yönelik dini etkinliklerin (dini içerikli yarışmalar, cami gezileri, oruç eğitimi vb.) yapılmasına dikkat çekiliyor. **Zihinsel gelişim açısından en hassas dönem olan 4-6 yaş grubundaki çocuklara dini eğitim verilmesinin, “bu çocukların zihinsel, fiziksel ve pedagojik gelişimleri açısından çok tehlikeli sonuçlara yol açacağı” söyleniyor.**

Bilindiği gibi AKP, üniversitede okuyan kızlara “türban özgürlüğü” ile başlayan kadının örtünmesini, anaokulu çocuklarının örtünmesine kadar genişletti. Küçük çocukların başlarıyla birlikte

Dinci-gerici eğitimde geline nokta

OKULLAR TARİKATLARA TESLİM

zihinleri ve gelecekleri de karartıldı. Sadece kız çocukları değil, erkek çocukları da dinci-gericiliğin karanlığına atıldı. Yaygınlaşan “sübyan mektepleri” ile daha okul öncesinden bu girdaba sokuluyorlar. Dini eğitim, Diyanet İşleri Başkanlığı eliyle okul öncesine, hatta kreşlere kadar inmiş durumda.

Türkiye gibi çok mezhepli ve farklı dinlerin birarada yaşadığı bir ülkede “tek din, tek mezhep” anlayışını tüm okullara yerleştirdiler. “Zorunlu din dersi” uluslararası sözleşmeye aykırı olduğu halde ve bu konuda AİHM’in Türkiye aleyhine verdiği çok sayıda karar olmasına rağmen, okutulmaya devam ediliyor.

Halen yürürlükte olan anayasada, devletin “laik” olduğu yazıyor! **Yani eğitimin ve toplumsal yaşamın dini kurallara göre düzenlenmesi yasak! Ama AKP, yasalara-anayasaya aldırma-dan eğitimi istediği şekle sokuyor.** Başta CHP olmak üzere muhalefet partileri ise, sözde laikliği keskin biçimde savunuyorlar, fakat pratikte tüm bu yapılanlara göz yumuyor, boyuneğiyorlar.

Tarikatların önü açıldı

Eğitimin dinci-gerici bir karaktere bürünmesi, AKP’nin işbaşına geldiği günden bu yana adım adım gerçekleştirmeye çalıştığı bir hedefti. Son yıllarda ise, okullara tarikatların girmesinin de önünü açarak arş-alaya çıkardı. Öyle ki, **İŞİD’in hakimiyetini kurduğu bölgelerde okullarda verilen eğitimle, Türkiye’deki eğitimin içerik olarak aynı olduğu söyleniyor.**

AKP-Gülen Cemaati ortaklığı döneminde, eğitim büyük oranda Cemaat’in elindeydi. Ana okullarından üniversiteye kadar sayısız okul ve yurda sahiptiler. Dersaneler ise en güçlü oldukları alandı. Buralar, cemaate hem büyük paralar kazandırıyor, hem de kadro kaynağı oluşturuyordu. AKP ile ilk sürtüşme de dersaneler üzerinden oldu.

Rant kavgası, 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonları ile kopma noktasına geldi ve 15 Temmuz darbe girişimiyle tamamen koptu.

O tarihten itibaren FETÖ ilan edilen Cemaat’e ait tüm okullara, yurtlara el konuldu. Buraların bir kısmı AKP’ye yakın tarikatlara verildi. Bir kısmı ise, başını Erdoğan’ın çocuklarının çektiği “vakıf”lara devredildi. Yani **ne tarikatlar bitti, ne de dinci-gerici eğitim... Hatta MEB eliyle doğrudan devlet okullarının içine sokuldu.**

AKP’ye yakın duran “dini vakıflar” ile (ki her biri bir tarikata bağlıdır) MEB arasında protokoller imzalanarak, tarikatlara hem rant hem kadro olanağı sağlandı, ayrıca eğitimin dinselileştirmesinde özel bir görev üstlenmiş oldular.

MEB’in verilerine göre, **Türkiye’deki özel öğretim kurumu sayısı 10 bin 53’tür. Bu kurumların üçte birinin mutlaka bir tarikatla bağı vardır. Tarikatlara ait okul ve yurtlarındaki öğrenci sayısının ise, 210 bin dolayında olduğu saptanmış durumda.** Ki bunlara üniversiteler dahil değil. Ayrıca 4 binin üzerindeki özel yurdun yaklaşık yarısı (tam rakam olarak 2 bin 480’i) bir tarikatla bağlantılı.

Hatırlanacaktır; Adana-Aladağ’da bir yurttan çıkan yangında, çoğu çocuk 12 kişi yaşamını yitirmişti. Sonradan bu yurdun, Süleymancılar denilen tarikata bağlı olduğu anlaşıldı. Devlete ait yurt iki yıl önce yıkılmış ve öğrenciler buraya yönlendirilmişti. Aynı ilçede 8 tarikat yurdu daha vardı. Yani devlete ait yurtlar yıkılıyor, öğrenciler tarikat yurtlarına gitmeye mecbur bırakılıyordu.

Aladağ’da açığa çıkan bu durumun, ülkenin genelini kapsadığı ve sadece yurtlarla kalmayıp özel okullara, oradan devlet okullarına uzandığı, yani eğitimin tüm alanlarını bir ahtapot gibi sardıkları ortaya çıktı.

Cinsiyetçi eğitim büyüdü

Dinci-gerici eğitim, aynı zamanda cinsiyetçi eğitim demektir. Eğitimin içeriğinden biçimine kadar bunun sonuçlarını yaşıyoruz.

Ders kitapları buna göre hazırlanıyor. **Bu kitaplardaki resimlerde bile, kadın-erkek ayrımı çok net biçimde gösteriliyor.** (Baba gazete okurken, annenin ve kız çocuğunun mutfakta yemek yapması vb...) **Keza “meslek tavsiyeleri” de bu rolere uygun yapılıyor.** Kız çocuklarına ev kadınlığı, öğretmenlik, doktorluk, hemşirelik gibi meslekler öneriliyor mesela. Tamircilik, yöneticilik gibi işler ise, “erkek işi” olarak gösteriliyor.

Meslek liselerinde bu ayrım daha açık. Kız öğrenciler, çocuk bakımı, moda tasarımı gibi alanlarda yoğunlaşmış durumda. İslama göre kadından imam olmamasına rağmen, art arda İmam Hatip Kız Okulları açıldı. Buralarda kız öğrencilerin kafası dinle dolduruluyor ve eşlerine-devlete itaatkar bireyler olması amaçlanıyor.

AKP döneminde yine anayasal bir zorunluluk olan “karma eğitim” adım adım tasfiye edildi. Kız ve erkek diye ayrılan okullar, ya da bazı okullardaki derslikler çoğaldı. Örneğin imam hatip liselerinin 372’si sadece kız imam hatip anadolu lisesi olarak ayrılmış ve karma eğitimin dışına çıkarılmıştır. 2016-17 döneminde yaklaşık 350 bin kız öğrenci, bu şekilde karma eğitimden uzaklaştırılmıştır. Bu, oransal olarak yüzde 56’ya denk düşmektedir. Açık öğretim imam hatip liselelerinde ise, yüzde 64’e çıkmaktadır.

Diğer yandan genel olarak kız öğrenci sayısı, erkek öğrenci sayısına göre sürekli azalıyor. MEB’in istatistiklerinde, 2016-2017 öğretim döneminde resmi okullarda eğitim görenlerin yüzde 51,3’ü erkek, yüzde 48,7’si kız öğrencilerden oluşuyor. Özel okullarda, erkeklerin oranı yüzde 54,3 kız öğrencilerinse yüzde 45,7 olarak belirlenmiş.

Kızların net okullaşma oranları -açık öğretim hariç- tüm düzeylerde erkeklerden geri durumdadır. Ayrıca kızların payına düşen, “ikinci sınıf” bir eğitimidir. Kız teknik eğitim gibi cinsiyete yönelik okullarda, iyi bir ev hanımı, anne, eş olmak öğretilmekte; toplumda kadına biçilen rolü kabullendirmeye hizmet etmektedir.

OECD ülkelerinde erkeklerin eğitim düzeyi kadınlardan daha düşükken, Türkiye’de aksi bir durum söz konusudur. Dünya Ekonomik Forumu’nun açıkladığı 2018 Cinsiyet Eşitliği Raporu’na göre de Türkiye, kadın-erkek eşitliği konusunda 149 ülke arasında 130’ncu sırada yer alıyor. Ve deniyor ki, “kadınların erkeklerle eşit haklara sahip olması için 108 yıl geçmesi gerek!”

Elbette bunu, kapitalist sistemin ve dinci-gericiliğin hüküm sürdüğü koşulları baz alarak ileri sürüyorlar. Sanki bu düzen hep böyle kalacak, yüzyıllar boyu devam edecekmiş gibi...

Çocuk istismarında devasa artış

Kız öğrencilerin okullardan erken alınmasındaki bir faktör de “çocuk gelinler”deki artışla bağlantılıdır. Ya da tersten, eğitim sisteminde yapılan değişiklikler, zaten bunun yolunu açmıştır. (“Çocuk gelinler”i tırnak içine almamız, bunun gerçekte bir çocuk tecavüzü olduğundandır. Bu şekilde kodlanmış ya da meşrulaştırılmış olması, bu gerçeği ortadan kaldırmıyor.)

2012 yılında yapılan bir değişiklikle zorunlu eğitim, 4+4+4 olarak ayrılarak kademelendirildi. Böylece okuldan ayrılmanın önü açıldı.

Bu genel olarak (kız-erkek) ortaöğrenim oranını düşürürken, kız öğrenciler açısından daha dezavantajlı bir durum yarattı.

“4+4+4 sistemi”ne birçok eğitimci, doğuracağı sonuçlara ve tehlikelere dikkat çekerek karşı çıkmıştı. Sistemi savunanlar ise, bunların hepsini reddetmişlerdi. Aradan geçen sürede “çocuk gelinler”den çocuk işçiliğine kadar herşey, bu sisteme karşı çıkanları doğruladı.

Bu sistemin yanı sıra yeni yönetmeliklerle süreci hızlandırdılar. Örneğin MEB’in Ortaöğretim Kurumları Yönetmeliği’nde, “evli olanların kayıtları yapılmaz, öğrenci iken evlenenlerin okulla ilişkisi kesilerek kayıtları e-okul üzerinden Açık Öğretim Lisesine veya Mesleki Açık Öğretim Lisesine gönderilir” denilerek, çocuk yaşta evliliklerin önü açıldı. Dahası, **2009 Temmuz’unda MEB yönetmeliğinde yapılan bir değişiklik ile, ortaokul ve lise öğrencilerinin nişanlanması serbest bırakıldı.**

TÜİK verilerine göre, son 10 yılda 482 bin 908 kız çocuğu, devletin izniyle evlendirildi. **Resmi evliliklerin beşte biri, 18 yaşın altındaki kız çocuklarından oluşuyor.** Dini nikâhlar dikkate alındığında, gerçek sayının bunun çok daha üzerinde olduğunu tahmin etmek hiç zor değil.

Ayrıca artan yoksulluk, okulun uzakta olması gibi nedenler, ailelerin en başta kız çocuklarını okuldan almalarına yol açıyor. Kısacası AKP hükümetinin her uygulaması, kız çocuklarının öğrenim görmesini engelleyen sonuçlar doğuruyor.

Sadece okuma oranında düşme değil, dinci-gericilikle birlikte artan ahlaki yozlaşma, en fazla çocukları ve kadınları tehdit ediyor. **Yeterli ve nitelikli devlet yurdu açılmayıp, tarikat yurtlarına izin verilmesi, çocukların yurtlarda istismara uğramasına, tecavüzlere ve ölümleri neden oldu.** Son 10 yılda çocuk istismarı vakaları, yüzde 700 artarak 300 bini geçti. Bunların başında AKP’ye yakınlığı ile bilinen Ensar Vakfı’na ait okul ve yurtların geldiği biliniyor. Ki bu vakıf, MEB’le yapılan protokol üzerinden doğrudan devlet okullarına sokuldu.

Çocuk işçiler de, mahkumlar da arttı

Dinci-gerici eğitim sistemi, çocuk işçiliği de arttıran bir sonucu doğurdu. Özellikle 4+4+4 sistemiyle birlikte okullardan ayrılma oranı arttığı gibi, çocuk işçiliğinin yaşı da düştü. Böylece çocuklar hem okuma hakkından mahrum kaldılar, hem de patronlara ucuz işgücü oldular.

2012 yılında 601 bin olan 15-17 yaş arası çocuk işçi sayısı, 2016 yılında 709 bine ulaştı. 2016 yılındaki TÜİK verilerine göre, **çocuk işçilerin yüzde 78’i kayıt dışı çalışıyor. Bu durum iş cinayetlerinde çocuk ölümlerini de artırıyor.** Her yıl bu sayının arttığını görüyoruz. Örneğin 2012 yılında 32 çocuk iş cinayetlerinde hayatını kaybetmişken, 2016 yılında 56 çocuk, 2017 yılında ise 60 çocuk işçi, yaşamını yitirdi.

Son 6 yılda toplam 326 çocuğun iş cinayeti sonucu yaşamını yitirdiği tespit edilmiş. Elbette bunlar kaydedilenler...

Artan sadece çocuk işçiler ve ölümleri değil. **Çocuklarda suç oranı da arttı. 12-17 yaş aralığında olan 3000’e yakın çocuk, şu anda cezaevinde.** Bunların içinde “adli vaka”lardan tutuklananlar olduğu gibi, bir twit attığı için “cumhurbaşkanına hakaret”ten tutuklanan öğrenciler de bulunuyor.

Kısacası dinci-gerici eğitim, başta kız çocukları olmak üzere genel olarak çocukları okuldan koparan; çocuk işçi sayısını ve ölümlerini, çocuk yaşta evlilikleri ve çocuk istismarını, aynı zamanda suç işleme oranını arttıran bir rol oynadı. Eğitimin özelleştirilmesi, okul türü dayatması, cinsiyetçi, gerici ideoloji vb. nedenlerden dolayı, okullardan kopuş oranı yükseldi.

Her şey mücadele gücümüze bağlı!

AKP’nin eğitimi getirdiği nokta, böylesine vahim bir tablodur. **Elbette AKP öncesi de eğitim iyi durumda değildi. Ama hiç bu kadar içi boşalmamıştı.** Hemen tüm kurumlarda olduğu gibi eğitim alanında da dinci-gericiliğin, tarikatların saldırısı ve ağır tahribatını yaşadı, yaşıyor...

Ama yukarıda belirttiğimiz gibi, bu durumu değiştirmek için Dünya Ekonomik Forumu’nun verileriyle “108 yıl” beklememiz gerekmiyor! Herşey bizim mücadele gücümüze bağlı...

Eğitim bir üstyapı kurumudur. İktidarda olan sınıfın çıkarları doğrultusunda biçimlenir. Hükümetlerin değişmesi, bu özü değiştirmez. Dinci-gerici, şoven-milliyetçi veya liberal-reformist hükümetler, eğitimde farklı yollar izleseler de sonuçta kapitalist sisteme çalışırlar. AKP döneminde çocuk işçiliğinin ve sömürünün artmasında olduğu gibi... Ayrıca dinci-gerici ideolojinin yaygınlaşması, kapitalistlerin işine gelir. Azami karını koruduğu sürece bu tür yönetimleri destekler.

Eğitimin demokratik bilimsel ve anadilde yapılabilmesi, mücadelenin boyutlarıyla orantılıdır. Buna bağlı olarak kapitalist sistem içinde de, birçok yenileşme, ileriye dönük değişimler sağlanabilir. Fakat eğitimin burjuvaziye hizmet etmesini tamamen ortadan kaldırabilmek, devrim sorunudur. Tüm çocukların eğitim olanağından yararlanması, çok yönlü gelişiminin sağlanması, istediği mesleği seçerek istediği işte çalışabilmesi; Nazım Hikmet’in dizeleriyle “*geceleri aç yatılmayan / gündüzleri sömürülmeyen*” bir düzende yaşayabilmesi, ancak devrim ve sosyalizmle mümkün olacaktır.

Bu hedef doğrultusunda mücadeleyi yükselttiğimiz oranda eğitimi de değiştirebiliriz. **AKP’nin getirdiği durumu düzeltmek için bile, radikal bir müdahaleye ihtiyaç vardır. Bunu da düzen partilerinden beklememek saflık olur.** Başta eğitim alanındaki sendikalar olmak üzere kitle örgütlerini sarsmalı ve eğitim bileşenleriyle birlikte bunu başarmalıyız.

Bir gerici girişim daha: KADIN ÜNİVERSİTELERİ

Bu yıl 28-29 Haziran'da G-20 Zirvesi, Japonya'da gerçekleşti. Bu zirveye katılan Erdoğan, Japonya'daki kadın üniversitelerini ziyaret etti ve Türkiye'ye döndükten sonra YÖK Başkanı'na bu yönde bir direktif verdi.

Bu sözlerinden bir hafta sonra TBMM'ye sunulan 11. Kalkınma Planı'nda "Japonya örneği incelenerek sadece kadın öğrencilerin kabul edildiği kadın üniversiteleri kurulacaktır" maddesi yer aldı. Böylece "kadın üniversiteleri" konusu Türkiye'nin gündemine girmiş oldu.

"Türban yasağından dolayı kız çocuklarımız okuyamıyor" feryatlarıyla işbaşına gelen AKP hükümeti, şimdi kadınları sadece kadınlık görevi ile sınırlandıran, dolayısıyla üniversiteden koparan bir girişime yeltenmiş durumda. **Kadını kapatmayı "türbana özgürlük" şeklinde tam bir riyakarlıkla sundukları gibi, kadın üniversitesini de "kadına pozitif ayrımcılık" olarak sunabiliyorlar.**

Fakat o günden bugüne AKP'nin kadın düşmanlığı çok net biçimde ortaya çıktığı için, bu konuda türbandaki gibi bir destek alabilmiş değiller. Onun için kadın üniversitelerini girişim halindeyken durdurabilmek daha kolay olacaktır. Elbette mücadeleyi yükselttiğimiz oranda...

Japonya'da kadın üniversitesi

Kadın üniversitesi, adından da anlaşıldığı gibi sadece kadınların yer aldığı ve toplumun kadına biçtiği role uygun bir eğitimle sınırlanmış üniversiteler. Japonya'daki 800 üniversitenin 80 tanesi bu şekilde kurulmuş.

Bu üniversitelerin tarihçesi, yüzyılı aşkın bir zamana dayanıyor. **1871 yılında Japon İmparatoricesi'nin himayesinde bir grup kız öğrenci, Amerika'ya okumaya gönderiliyor. Misyonları, "geri döndüklerinde Japonya'yı yönetecek erkeklerin yetişmesine yardımcı olmak" yani**

iyi bir eş ve anne olarak yetişmek... Sonrasında bu eğitim, Japonya'da kurulan okullarda da veriliyor. Batıda feodalizm döneminde sanat, edebiyat, elişleri ve kibarlık eğitimi veren "Lady Okulları'nın benzerleri, "kadın üniversitesi" adıyla açılıyor.

Bir dönem "teknolojide devrim"le anılan Japonya, uzun yıllar feodal bir yapının egemenliğinde kalmış, kadın-erkek eşitliği konusunda oldukça geri bir ülke. Dünya Ekonomik Forumu'nun açıkladığı **2018 Dünya Cinsiyet Uçurumu Raporu'nda 149 ülke içinde 110'uncu sırada yer alıyor.** Kadınların "politikaya-ekonomiye katılımı" konusunda ise, daha gerideler. Japon kadınlar G-20 içinde yer alan ülkelerden sadece üçünde (Güney Kore, Türkiye ve Suudi Arabistan) hemcinslerinden iyi düzeyde.

Demek ki, **kadın üniversiteleri, cins ayrımcılığını azaltmak bir yana onu besleyen bir rol oynamış.** Ama Erdoğan gibi "kadın-erkek eşitliğine inanmıyorum" diyen gerici bir zihniyetin, bu örneği öne çıkarmasında şaşılacak bir yan yok!

Japonya gibi geleneklere bağlılığı ile bilinen bir ülkede bile, kadın üniversiteleri eskisi gibi rağbet görmüyor. Kadınların bilincindeki değişimle birlikte, kadın üniversitelerindeki öğrenci sayısında da belirgin bir düşme olduğu söyleniyor. Yeni kuşak içinde evliliği önemseyen kadınların sayısında eskiye göre azalma başgöstermiş. Bütün bunlar, kadın üniversitelerinin geleceğini tartıştırıyor, hatta kapanabileceği bile söyleniyor.

Karma eğitime bir darbe daha

Türkiye Cumhuriyeti, kuruluşunun ardından 1924 yılında karma eğitime geçmiş bir ülke. Bunu anayasal bir hüküm haline de getirmiş. Fakat

1970'lerden itibaren delme girişimleri başlamış, 12 Eylül'le birlikte ise açıkça çiğnenmiş. AKP döneminde tamamen kaldırıldığını biliyoruz.

Özellikle **4+4+4 sistemiyle birlikte eğitimde kız-erkek eşitsizliği iyice arttı. Bugün kız çocuklarının yarısı ilköğretimden ortaöğretime geçişte eğitim hakkından mahrum bırakılıyor. Üniversite çağındaki her on genç kızdan sadece biri, yükseköğrenim görebiliyor.** Çalışabilecek durumdaki her on kadından ancak üçü, iş bulabiliyor. Tek cinsli okul oranı ise, ortaöğrenimde yüzde 15'lere çıkmış durumda.

Karma eğitim ve kız çocuklarının okuma oranında tablo, giderek kötüleşirken; bunlara şimdi kadın üniversiteleri eklendi. **Bu girişim, kadınları toplumsal cinsiyet rollerine göre mesleklere hapsedme, kamusal-toplumsal alandan dışlama girişimidir.** Bir çok zorluğu aşarak okuyup meslek sahibi olmuş kadınların elde ettikleri kazanımlara vurulan bir darbedir aynı zamanda.

Üniversiteleri üniversite yapan, bilimsel eğitimidir. Bunun da yolu karma eğitimden, cinsiyet eşitsizliğini ortadan kaldırmaktan geçer. Bu yönüyle "kadın üniversiteleri"ne üniversite demek bile doğru değildir.

Kadın-erkek eşitliğini reddeden, kadını eşit eğitim ve öğrenim hakkından mahrum ederek temel hak ve özgürlüklerini elinden alan bu gerici girişimi durduralım! Kurulmasını beklemekten mücadele yükseltelim ve daha başlamadan son bulmasını sağlayalım!

Suruç katliamının yıldönümünde anmalar

Suruç katliamının 4. yıldönümünde birçok kentte ve yurtdışında anmalar gerçekleştirildi. İstanbul ve Ankara'da yapılan anmalara polis saldırdı. İstanbul'da en az 22, Ankara'da ise 8 kişi gözaltına alındı.

4 yıl önce 20 Temmuz günü, SGDF'nin (Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu)

çağrısıyla toplanan bir grup Kobane'ye gitmek üzere İstanbul'dan yola çıkmıştı. Urfa-Suruç'ta Amara Kültür Merkezi'nde basın açıklaması yaparken meydana gelen canlı bomba saldırısında 33 kişi yaşamını yitirdi. İŞİD çeteleri tarafından gerçekleştirilen saldırı, 7 Haziran seçimlerinin ardından, AKP'nin yeni saldırı politikasının ürünüydü. 7 Haziran'da güç kaybı yaşayan AKP, bir taraftan CHP ve HDP ile "koalisyon hükümeti" pazarlıkları yürütürken, diğer taraftan Suruç katliamına yol vermişti. Bu katliam bir provaydı. Buna karşı yeterince tepki oluşmayınca, ardından Cizre, İdil, Sur gibi Kürt kentlerindeki katliamlar ve yıkımlar gelmişti.

İsviçre-Basel'de Suruç anması

Suruç anması, şehitler için yürüyüş ile başladı. Ardından yaklaşık 2 saatlik oturma eylemi gerçekleştirildi. Suruç'ta yaşanan katliama ilişkin çeşitli konuşmalar gerçekleştirildi. Özellikle Suruç gazisi Güneş Erzurumluoğlu'nun konuşması, etkinliğe katılan insanlar tarafından ilgiyle dinlendi.

Yapılan konuşmalardan sonra Dersim'de şehit düşen iki gerillanın anması için çağrıyla eylem sonlandırıldı.

Yürüyüş ve oturma eylemine, İsviçreli kimi kurumların yanı sıra, Proleter Devrimci Duruş, Yeni Demokrasi, Mücadele Birliği okurları da katıldı.

İsviçre PDD

Çocuklara kıymayın efendiler!

Ayaz, Nupelda, Vedat... Katledilen çocuklara hergün yenisi ekleniyor.

1 Ağustos günü, Hakkari-Şemdinli'de 14 yaşındaki Vedat Ekinci, askerlerin açtığı ateş sonucu öldü. Lise öğrencisi Vedat, yaz aylarında ailesine yardım etmek için hayvancılık yapıyordu. Hayvanları otlattığı bir sırada açılan ateş sonucu yaşamını yitirdi.

Resmi açıklamada, sınır bölgesinden girmeye çalışanlara "dur" ihtarı yapıldığı, buna uyulmadığı için ateş açıldığı söylendi. Tıpkı 2011 yılında Roboski'de (Uludere) çoğu çocuk 34 kişinin katledilmesinde olduğu gibi... Bu sefer farklı olarak, Vedat'ın seken mermilerle yaralandığı açıklandı; ve hastaneye kaldırılmasına rağmen kurtarılamadığı...

Fakat olay sırasında Vedat'ın yanında olan kuzeni Hacı Ekinci, verdiği ifade ile gerçeğin böyle olmadığını ortaya koydu. Hacı Ekinci, ateşin helikopterden değil, askerler tarafından açıldığını ve herhangi bir "dur" ihtarı yapılmadığını söyledi. Ayrıca **Vedat Ekinci vurulduktan sonra kendisine ve yanında bulunan diğer amcaoğluna askerlerin işkence yaptığını belirtti.** Daha önce kaçakçılık yaptıklarını, ancak yasaklandıktan sonra yapmadıklarını, geçimlerini hayvancılıkla sağladıklarını da ekledi.

Ölümünün ardından Vedat'ın babasının eski bir korucu olduğu ortaya çıktı. Fakat babasının bir zamanlar devlete çalışmış olması bile, Vedat'ın bu şekilde öldürülmesine mani olmamıştı...

Ceylan Önkol, Uğur Kaymaz, Roboski'de, Sur'da, Cizre'de katledilen yüzlerce çocuk... Ve son olarak Dersim'de katledilen Ayaz ve Nupelda...

14 Temmuz günü Dersim-Ovacık'ta meydana gelen patlamada iki kardeş can verdi. Biri 8 yaşında, diğeri 4 yaşında olan Ayaz ve Nupelda Güloğlu kardeşler, Çakılıyayla Mezrası'nda kaldıkları çadırın 10 metre ilerisinde oyun oynarken öldüler.

Valilik, hemen olayı PKK'nin üzerine attı. "*Örgüt mensuplarınca araziye önceden döşenen el yapımı patlayıcının patlaması sonucu*" öldüklerini açıkladı. Henüz bir araştırma yapılmadan, **daha çocukların cenazeleri defnedilmeden böyle bir açıklama yaparak, tepkiyi PKK'nin üstüne çekmeye çalıştı.**

Fakat bölge halkı bu yalana inanmadı. Çünkü **çocukların öldürüldüğü yer, hem çıplak bir alandı, hem de devletin güvenlik güçlerinin kontrolü altındaydı.** İnsansız Hava Araçları (İHA'lar) sürekli bölgenin üzerinde dolaşıyordu. Ayrıca **çocukların aldıkları ölümcül yaralar, bir patlamayla değil, taranarak öldürüldüğünü gösteriyordu.** Üstelik telefonların çekmediği bir yerde, devletin hemen haberdar olması ve 15 dakika içinde askeri helikopterin inmesi, kuşkuları iyice artırdı.

Dersim halkı, çocukların İHA'lar tarafından vurulduğunu, sonradan da helikopterle çocukları hastaneye götürerek, devletin suçunu bastırmaya çalıştığını düşünüyor. Valiliğin hemen açıklama yapması, çocukların cenaze töreninin askerler tarafından kuşatılması, aileye hemen 7 bin TL vererek susturmaya çalışmaları vb. devlete olan tepkiyi bastırmaya çalıştıklarını gösteriyor.

Devlet, uzun süredir halkın yaylalara çıkmasına engel oluyordu. Bu da halkın öfkesine yolaçıyordu. Hayvanlarını otlatamıyorlar, kendi yaylalarına çıkamıyorlardı. Resmi gerekçe "güvenlik"ti! Gerçekte ise, halkın gerillaya yiyecek vermesini, yardım etmesini engellemekti. Halk bu gerçeği bildiği için devlete öfkesi daha da büyüyordu.

Bu tepkiler üzerine bazı yerlerde yayla yasağı kaldırıldı. Ama o bölgelerdeki kontroller daha sıkıya alınmıştı. O yüzden yaylaya çıkanlar sınırlı sayıdaydı. Onlar da yoksul insanlardı. Tıpkı ölen çocukların babası gibi geçimlerini çobanlıkla sağlayanlardı. **Onların da çocuklarını katlederek, bölge halkını tümenden yıldırma ve bir daha yaylaya çıkamaz hale getirmek istediler.** Suçu da PKK'nin üstüne atıp bir taşla birkaç kuş vurmaya kalktılar...

PKK'nin eylemlerinde ya da onun neden olduğu çocuk ölümleri yaşandı kuşkusuz. Bunları da kınamak gerektiği aşikar. Fakat devletin katlettiği çocukların haddi hesabı yok! Resmi açıklamalarla bu gerçeği örtmeye çalışıyorlar. Ama halk, özellikle Kürt halkı bu yalanlara inanmıyor. Çünkü **gözlerinin önünde çocukları öldürülüyor. Önemli bir kısmı da, devletin döşediği mayınlar sonucu yaşamını yitirdi.**

Türkiye'de 839 bini anti-personel kara mayını, 164 bin 797'si anti-tank mayını olmak üzere bir milyondan fazla mayın bulunuyor. Bölgedeki savaş artığı patlayıcı maddelerin sayısı ise bilinmiyor. Sadece **Dersim'de resmi rakamlara göre 10 binin üzerinde mayın olduğu belirlenmiş.** Mayın patlaması sonucu ölen ve yaralanan binlerce kişi var.

Kitle örgütleri, uzun süredir bu mayınların temizlenmesini istiyor. Ancak Türkiye, "Mayıs Yasağı Anlaşması"na (Ottava Sözleşmesi) taraf olduğu halde, bunun gereklerini yerine getirmiyor. Öyle ki, bu anlaşmaya göre, 2014 yılına kadar mevcut

"Buraya bakın!

Burada,

Bu kara mermerin altında,

Bir teneffüs daha yaşasaydı

Tabiattan tahtaya kalkacak

Çocuklar gömülüdür

Devlet dersinden öldürülmüştür!"

Nupelda ve Ayaz
Güloğlu

Vedat Ekinci

mayınların temizlenmesi gerekirken, Türkiye, bunu 2022'ye kadar uzattı.

Türkiye'de çocuklar dağlara-sokaklara çıkamaz hale getirildi. Kırsal kesimde hayvan otlatmak, çiçek toplamak bile riskli. Şehirlerde ise, çocuk kaçırma, taciz-tecavüz olayları öylesine arttı ki, aileler

çocuklarını parklara bile çıkaramaz oldu. Çocuklar dört duvar arasında, televizyon-internet kuşatması altında, obezite başta olmak üzere birçok hastalıkla çocukluklarını yaşayamaz hale geldiler.

Ve çocuk ölümleri hiç bitmedi, bitmiyor... Kimisi iş cinayetlerinde, kimisi kar uğruna çalınan malzemelerden dolayı çöken binalarda, giderek daha öldürücü hale gelen doğa felaketlerinde, kimisi de patlayan mayınlarla, bombalarla ölmeye devam ediyor...

İHD'nin İnsan Hak İhlalleri Bilançosu'na göre, 8 çocuk zırhlı araç ya da sivil polis aracı çarpması sonucu; 24 çocuk resmi hata sonucu hayatını kaybetmişti. Mayın ve sahipsiz bomba patlaması sonucu ise, 6 çocuk yaşamını yitirdi.

Türkiye'de Çocuk İşçiliği ve İş Cinayetleri Raporu'nda ise, iş cinayetlerinde katledilen çocukların oranı ortaya seriliyor. Yasalara göre çalışması yasak olduğu halde -tarım işçisi, stajyer, çırak olarak çalışanlar da eklendiğinde- 2 milyondan fazla çocuk işçi bulunuyor. Ve bunlar iş cinayetlerinde, trafik kazalarında kamyon kasalarından savrularak ölüyorlar. **2013'ten 2018'in ilk 5 ayına kadar 29'u mülteci/göçmen olmak üzere 319 çocuğun iş cinayetinde yaşamını yitirdiği saptanmış durumda.**

Nazım Hikmet, 1945'te ABD'nin Hiroşima'ya attığı atom bombasının ardından kaleme aldığı şiirinde "*Çocuklara kıymayın efendiler / Bulutlar adam öldürmesin*" diyordu. Ne yazık ki, "bulutlar" (bombalar) ve kapitalizmin kan ve can bedeli dönen çarkı, çocuklarımızı öldürmeye devam ediyor.

Emperyalist-kapitalist sistem var olduğu sürece, bu vahşi sömürden ve zulümden çocuklar da payına düşeni alıyor. Çocuklarımızı yaşatmak için bile, bu sisteme karşı mücadele etmekten başka seçenek kalmıyor.

Kaz Dağları'nın üstü Altın'dan değerlidir

Kaz Dağları'nda büyük bir ağaç ve çevre katliamı yaşanıyor. Kirazlı Köyü yakınında kurulan altın madeni için 195 bin ağaç kesildiği ortaya çıktı. Çekilen fotoğraflar kıyımın büyüklüğünü, çevreye verilen zararın dehşet tablosunu ortaya koyuyor.

Ve kitleler bu çevre-doğa katliamını durdurmak için harekete geçmiş durumda. Bölge halkı "su nöbeti" tutuyor. 5 Ağustos günü onbinlerce insan bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Kanadalı şirket altın arayacak

Kanadalı Alamos Gold şirketi, Çanakkale'nin Kirazlı Köyü'nde altın aramak için Mart 2019'da maden ruhsatı almış ve ağaç kesimine başlamış durumda. Aslında bölgede madencilik faaliyeti, yükselen tepkiler üzerine mahkemelik oldu. Ancak Orman Müdürlüğü, Danıştay kararını beklemeden Haziran ayının ortalarında ağaç kesim iznini verdi. Alamos Gold'un yerli ortağı Doğu Biga Madencilik de ağaç kesimine başladı. ÇED raporuna göre 45 bin ağaç kesilecekti. TEMA Vakfı'nın çektiği uydü görüntülerine göre ise 195 bin ağaç birden kesilmişti.

AKP Hükümeti, son dönemde doğa yağmasına hız vermiş durumda. Adeta "ne kopartırsak kardedir" diye, rant unsurlarını gerçekleştirmeye çalışıyor. Kaz Dağları'nda da bunun telaşıyla hareket ediyorlar.

Tepkiler yükselince bakanlıkların konuya atlayıp açıklama yapmaya çalışması da bunun göstergesi. Enerji Bakanlığı "maden alanının Kaz Dağları'nın içinde olmadığını" söylüyor mesela, insanlarla alay edercesine. Tarım ve Orman Bakanlığı kesilen ağaç sayısının sadece 13 bin 400 olduğunu ileri sürüyor. Altın ararken siyanür kullanılmayacağını söylüyorlar pervasızca.

Oysa altın arama faaliyeti tek başına ağaç katliamı ile sınırlı bir durum değildir. Altın çok geniş toprak kütelleri içinde çok küçük parçalar haline bulunur ve bunun ayrıştırılması için geniş havuzlar içinde toprağın eritilmesine ihtiyaç duyulur. Ve bu ayrıştırma işleri, siyanür ile gerçekleştirilir.

Şirket zaten kendi sitesinde bunu açıkça söylüyor. 1 gr altın için 4 ton su kullanacaklar. Altın madenciliğinin, günlük su ihtiyacı 7 bin tondur. Bu miktar, ortalama bir ilçenin günlük su ihtiyacından kat kat fazladır. Bu havuzlarda eritmek için tonlarca kayayı parçalayacaklar. Dağı dinamitle patlatarak, "açık ocak siyanür havuzlarında" altını ayrıştıracaklar. Bu demektir ki, bütün Kaz Dağları'nı eritecekler.

Zaten Kaz Dağları'ndaki tek maden ruhsatı Kirazlı Köyü'nde değildir. Bölgede yüzlerce altın arama, 40'ın üzerinde de işletme ruhsatı verilmiş durumda. Bölgede TÜMAD şirketine ait Lapseki altın madeni de 1,5 yıldır çalışmalar yürütüyor. Newmont ve Teck Cominco adlı şirketler ise ÇED sürecini bekliyorlar. Ardından Kaz Dağları'na komşu Madra Dağı hedefte. Balıkesir Havran'da onlarca altın madeni projesi de sırada bekliyor. Bölge tam bir cehenneme çevrilecek.

Bakanlıkların yaptıkları açıklamalarda, Türkiye'nin

altın ithalatına 8,5 milyar dolar ödediği belirtilerek madencilik faaliyeti savunuluyor. Oysa bu da bir demagoji. Verilen rakamın ne kadar doğru olduğu, doğrusu bu parayı kaç yıllık ithalat karşılığında ödediği bir yana; çıkartılacak altının sadece yüzde 4'ü Türkiye'ye kalacak. Kanadalı şirket, çıkardığı altının yüzde 96'sını alıp götürecektir. Yani Kanada'ya altın rezervi oluşturmak için, ağaçlarımız, canlılarımız, ekosistemimiz yağmalanıyor.

Altın madenciliği ile gelen cehennem

Ağaç katliamı, madenciliğin vahşetinin ilk anda görünen yüzü. Dünyanın en önemli ekosistemlerinden birisi Kaz Dağları. Altın madenciliği, sadece Türkiye'nin değil, dünyanın akciğerlerini hançerliyor.

Kaz Dağları 283 farklı bitki türüne evsahipliği yapıyor; bunların yedisi sadece Türkiye'de bulunuyor. Yanısıra onlarca memeli hayvan, kuş, sürüngen, yüzden fazla böcek türü yaşamını Kaz Dağları'nda sürdürüyor. Ağaçlar kesildiği anda, yüzbinlerce canlı birden yokolmakla karşı karşıya kalıyor.

Sonrasında madencilik vahşetinin etkileri daha da yayılıyor, daha kalıcı hale geliyor. Tonlarca toprağın dinamitle patlatılmasının, toprağın eritilmesinin ardından, maden şirketinin işi bittiğinde, geride bir dağ ya da tepe kalmıyor mesela.

Sonra açık siyanür havuzlarından yeraltına sızan sular, bölgedeki tatlı su kaynaklarını zehirliyor; böylece bölgenin etrafındaki çok daha geniş bir alanda tarım alanları, içme suları siyanürleniyor. Kullanılacak siyanür miktarı 400 bin ton olarak hesaplanmaktadır. Altını ayrıştırmak için kullanıldıktan sonra, doğaya, bitkiye, hayvana, insana, havaya karışacak olan 400 bin ton siyanür...

Mesela bölgenin en önemli içme suyu kaynağı olan ve 180 bin insanın kullandığı Atikhisar Barajı, madenin sadece 14 km uzağındadır.

Dahası bölge fay hattının üzerinde bulunuyor. Yani olası bir depremde, havuzlar çökecek ve siyanür çok daha hızlı ve doğrudan biçimde toprağa karışacak.

Kaz Dağları'nın altını yeşildir

Oysa Homeros'un "bol pınarlı, vahşi hayvanların anası"dır Kaz Dağları. Her tarafından, buz gibi suyu olan binlerce kaynak fışkırmaktadır. 1500 metre rakımda bile, yaz kış su fışkırır kaynaklarından. Balıkesir ile Çanakkale'nin birleştiği yerde, ayaklarını Ege Denizi'ne uzatırken, kollarıyla Marmara Denizi'ni kucaklar.

Zengin bir bitki örtüsüyle donanmıştır. Dünyada sadece burada bulunan ağaçları, sadece burada bulunan bitkileriyle 3 milyon dönüm ormanı oluşturmaktadır. İlk çağların "vahşi hayvanların anası" olan bu zengin ormanlarda, gerçekten de vahşi hayvanlarını besler, barındırır.

Dünyanın akciğeridir Kaz Dağları. Oksijen bolluğu

yönünden, dünya sıralamasında üçüncüdür.

Bu özellikleriyle Kaz Dağları, bütün dünyanın da dikkatini çekmiştir. Kazdağı yöresi, orman, orman altı bitki örtüsü ve sahip olduğu endemik (yani sadece Kaz Dağları'nda yetişen) türleriyle, doğa ve hayvan varlığı ile korunması gereken bölge olarak belirlenmiştir. Örneğin, Dünya Bankası tarafından desteklenen, "Bitki Gen Kaynaklarının Yerinde Korunması" projesinin pilot bölgesi olarak seçilmiştir. Ayrıca, Kazdağı 1993 yılında Milli Park ilan edilmiştir. Ancak tamamı değil, yalnızca Balıkesir sınırları içinde kalan, güneyinden doruklarına kadar olan çok küçük bir bölümü Milli Park kapsamındadır.

Kazdağı, eko-turizm yönünden olduğu kadar, tarihi ve kültürel potansiyeliyle de öne çıkmaktadır. Çünkü o, ilk çağların Yunan mitolojisinin İda Dağı, Türkmenlerin Anadolu'ya gelmesiyle ise Sarıkız'ın Kazdağı'dır. Bölgede yaşanan farklı halkların ve farklı tarihsel dönemlerin kültürünü ve efsanelerini üzerinde toplamıştır. Bu özellikleri ona paha biçilmez değerler katmaktadır. Truva, Antandros, Gargara vb. antik kalıntıları, tarih boyunca değişik kültürlerle ev sahipliği yapmasıyla çok özel bir konuma sahiptir.

Bütün bunlara baktığımızda köylülerin de dediği gibi Kazdağı zaten "yeşil altın"a sahiptir. O yeşil altın ki, ona bin yıllardır hayat veriyor. Kazdağı, kendine ölüm getirecek olan sarı altını ise bağrında en derinlere saklamıştır adeta. İşte aç gözlü emperyalist maden tekelleri, derinlerde saklı olan bu sarı ölümlü yer yüzüne çıkarıp, 250 milyon yıllık güzellikleri ve binlerce yıllık tarihi üzerinde taşıyan İda Dağı'nı öldürmeye çalışıyorlar.

Maden yasası doğa katliamı yasasıdır

2004 yılında Maden Yasası'nda yapılan değişiklikler, dünya çapında değeri olan ve koruma altına alınması gereken doğal güzellikleri yerle bir ediyor.

2000 yılından itibaren İMF ile yapılan anlaşmalarda ülkenin yeraltı zenginlikleri pazarlık masasının önemli maddelerindendi. Emperyalist madencilik tekellerinin IMF kanalıyla yaptığı baskılar sonucunda, 2004 yılında 5177 sayılı kanunla Maden Yasası'nda değişiklikler yapıldı. Bu değişikliklerle tekellere, milli park, orman, meralar, sahil şeridi, turizm bölgeleri, yerleşim alanı, askeri alan, su havzası, tarım alanı, SİT alanı ayrımı gözetmeksizin madencilik faaliyeti yapmasına izin verildi. Maden arama faaliyetleri, Çevresel Etki Değerlendirilmesi (ÇED) kapsamı dışına çıkarıldı. Arama izinleri toplam rezervin yüzde 10'unun işletilmesine izin verirken, rezerv miktarının belirlenmesi de madenci firmanın beyanına bırakıldı. Emperyalist tekeller, kendi ülkelerindeki yasalar, yönetmelikler ve çevre yaptırımlarından dolayı rahat hareket edemediklerinden ve

alınması zorunlu önlemler maliyetleri artırdığı için, gözlerini yarı-sömürge ülkelerin altın madenlerine diktiler. Mesela, Almanya, Çek Cumhuriyeti, Yunanistan ve Amerika'nın bazı eyaletleri siyanürle altın aranmasını yasaklamıştır.

Emperyalist tekellere tanınan kolaylıklar bunlarla da sınırlı değildir. Madencilikle uğraşan tekellere 5 yıl vergi muafiyeti, KDV indirimi, elektrik, su ve sigorta primlerinde yüzde 50 indirim sağlanır-ken, çıkarılan madenden alınan devlet payı yüzde 20'den yüzde 2'ye düşürülmüştür.

2004 yılında yapılan bu değişikliklerden sonra, Bergama, Dersim ve Kazdağı'nda altın madeni çalışmaları, Artvin'de bakır aramaları yoğunlaştı, Toros Dağları taş ocakları ile delik deşik edilmeye başlandı. Emperyalistler ve işbirlikçileri, önce bu talanın yasal zeminini hazırladıkları için, yasal başvurular ve yargı süreçleri genel olarak talancıların lehine sonuçlandı.

Bugüne geldiğimizde Maden Yasası'nın ortaya çıkardığı tablo çarpıcıdır. 1923 yılından 2003 yılına kadar, -yani Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan AKP'nin işbaşına geldiği döneme kadar- Türkiye'de verilen maden ruhsatı sayısı toplam 1168'dir. **2003 yılından 2018 yılına kadar verilen maden ruhsatı ise, 149 bin 965'tir. Bu rakama 2019 yılında verilen ruhsatlar dahil değildir.** Bu ruhsatlar ile, sadece yabancı şirketlerin Türkiye'de sahip olduğu maden alanı 200 bin km2'dir. Bu alan Türkiye'nin toplam yüzölçümü-nün dörtte biridir.

Maden Yasası ile, ülkemizin doğasının ve yeraltı kaynaklarının nasıl bir emperyalist talana açıldığının en açık ifadesidir bu rakamlar...

Ekoloji mücadelesi, yaşam hakkı savunusudur

Ekoloji mücadelesi, geçmişte bir avuç elitist çevrecinin sorunu olarak gündemleşiyordu. Ancak artık doğayı korumak, kitlelerin kendi yaşam hakkını savunma mücadelesine dönüştü.

Karadeniz'de HES'lerin varlığı artık her yağmuru bir sele-heyelana dönüştürüyor, insanlar ölüyor. Ege'de kurulan santraller, binlerce yıllık zeytin ağaçlarını yok ediyor; insanların geçim kaynaklarını kurutuyor; kapkara kömür madenlerinde işçi olmaya zorluyor. Kaz Dağları'nda kesilen ağaçlar, bu ekosistemde yaşayan tüm canlıların yaşamını tehdit ediyor.

Kapitalizm ve dinci gericiilik, doğadaki canlıları kendi çıkarlarının bir aleti olarak görmekte ortaklaşıyorlar. Ancak "insan", kendi yaşamını hiçe sayanlara karşı mücadele ederken, tüm canlıların kıymetli olduğunu öğreniyor; onlara da değer vermeye, korumaya çalışıyor. Bu yüzden doğayı koruma mücadelesi, insanın kendisi ile birlikte doğadaki canlıları da koruma mücadelesiyle bütünleşiyor.

Kaz Dağları'nda ağaçların kesilmesi de bu değişimin sonucu olarak büyük bir direnişle karşılandı. Önce maden şantiyesinin önünde çadırlar kuruldu, "nöbet" başlatıldı. Ardından 5 Ağustos günü, onbinlerce insanın katıldığı bir yürüyüş gerçekleştirildi. Bu direniş, bu sahiplenme büyüyor ve maden şirketi ile birlikte AKP Hükümeti'ne de geri adım attırma hedefiyle güçleniyor.

Doğa düşmanı AKP Hükümeti, 31 Mart seçimlerinin ardından doğa talanına hız verdi. Bir dönemin sonuna geldiğimizi, AKP döneminin artık bitmekte olduğunu onlar da gördü; gitmeden önce dört bir yana daha vahşi biçimde saldırmaya başladılar.

Ancak onların bu saldırganlığı, bu defa kitlelerin büyük bir direnişle karşılanıyor. Mesela ODTÜ'ye KYK bahanesiyle faşist öğrenci yığma projesi, ODTÜ kavaklığının kesilmesine neden olmuştu. ODTÜ kavaklığını koruma mücadelesi öylesine güç kazandı ki, yeni bir Gezi Ayaklanması yaşamaktan korkan AKP, geri adım atmak zorunda kaldı.

Şimdi benzer bir durum Kaz Dağları için de geçerlidir. Burada ki rant ne kadar büyük, emperyalist tekellerin altın hırsı ne kadar yüksek olursa olsun, direniş geri adım attıracaktır. Milyonlarca yılda ekolojik sistemi oluşmuş, binlerce yıl farklı uygarlıklara beşiklik yapmış olan "Bin pınarlı İda", bu talan ve yağmadan kurtarılacaktır.

"Bol pınarlı vahşi hayvanlar anası: İDA"

Kaz Dağı'nın mitolojide önemli bir yeri vardır. Kazdağı'nın bilinen tarihi Milattan Önce 2000 yıllarına kadar uzanır.

Homeros, İlyada adlı destanında, İda Dağı hakkında "bol pınarlı vahşi hayvanlar anası" tanımını yapar. Homeros'un anlattığı çağda, yüksek dorukları bulutları delen, kayaların arasından binbir pınarlar fışkıran, ormanlarında aslanların ve parsaların dolaştığı yemyeşil bir dağmış. Öyle kocaman ve güzelmış ki, tanrılar Olimpos'tan kalkıp, İda'ya ziyarete gelirlermiş.

Yunan mitolojisi, İda'da geçen olaylarla doludur. İlk güzellik yarışması burada yapılmıştır, Baştanrı Zeus, Ganimeses'i bu dağdan kaçırmış; Paris, İda'da büyümüş ve evlenmiş; Afrodit Paris'e burada aşık olmuş; Tanrılar Troya Savaşı'nı buradan izlemiştir. Efsaneler, tanrılar tanrısı Zeus'un tapınağının ve güzel kokulu sunağının İda'nın zirvesinde Gargaron'da olduğunu söylemektedir.

Zeus, Girit'teki İda Dağı'nda Anatanrıça Kybele tarafından doğurulmuş, Anadolu'nun İda Dağı'nda karısı Hera ile evlenmiştir. Truva Savaşı'nı da İda Dağı'ndan seyredip yönlendirmiştir.

Skamander (Küçük Menderes) nehri İda'dan akmaya başlar. Bir gün Herkül çok susamış ve İda Dağı'nın eteğini kazmış. İşte o zaman Skamander akmaya başlamış. Onun suyunda ayışığında yıkanan kadınların saçları altın sarısı olurmuş. Truva yöresinin genç kızları, evlenecekleri zaman düğün öncesinde Skamander nehrinde yıkanmış.

Paris de İda Dağı'nda yaşamış. Kraliçe Hekabe, en küçük oğlu Paris'i doğurmasına birkaç gün kala bir düş görmüş: Karnından bir alev çıkıp Truva surlarını sarıyor, bütün şehri yangına veriyormuş. Falcılar bu düşü kötüye yormuş: *"Doğacak olan çocuk şehri yıkıma götürecektir"* demişler. Bunun üzerine Truva Kralı Priamos doğan çocuğu İda Dağı'na bırakmak üzere bir uşağına vermiş. Uşak, Paris'i dağa bırakmış; vahşi hayvanlar nasılsa hakkından gelir diye. Ama öyle olmamış. Bir dişi ayı gelip çocuğu emzirmiş. Bir süre böyle yaşamış Paris. Sonra Agelaos adında bir çoban bulmuş, evine götürmüş. Çocuklarıyla bir arada büyütmüş. Paris'in öyküsü burada bitmiyor. İşe tanrılar, tanrıçalar karışıyor:

Tanrılar katında bir eğlence varmış. Davet edilmeyen nifak tanrıçası Eris olaya içermiş ve eğlencenin doruk noktasına eriştiği bir sırada altın bir elmanın üzerine "en güzel olana" yazarak şölen sofrasına fırlatmış. Kıyasıya bir mücadele başlamış tanrıçalar arasında. Sonunda Afrodit, Athena ve Hera ayakta kalmış. Üç tanrıça en büyük tanrı Zeus'a başvurarak elmayı en güzele vermesini istemiş. Zeus bu zor durumdan *"Ben güzel-den anlamam, bir kral oğlu olan ve İda Dağı'nda çobanlık yapan Paris bu seçimi en güzel şekilde yapar"* diyerek olaydan sıyrılmış.

Bunun üzerine üç tanrıça İda Dağı'na gelmiş. Hera, Paris'e Asya Krallığı'nı vaat etmiş. Athena sonsuz akıl ve başarıyı... Afrodit ise altın elma karşılığı dünyanın en güzel kadını olan Spartalı Helena'nın aşkını vereceğini söylemiş. Paris elmayı Afrodit'e vermiş. Böylece dünyanın ilk güzellik yarışması İda'da yapılmış olur. Ne var ki Paris, bu seçimi ile Truva Savaşı'na giden süreci de başlatmış olur.

Yunan mitolojisinin en önemli mekanlarından biridir İda Dağı.

İda Dağı'ndan Kaz Dağı'na nasıl geçilmiştir? Bu da yörede anlatılan bir efsaneye dayanır:

Edremit'in Güre Köyü'nde yaşayan Sarıkız çok güzel, iyi yürekli, yardımsever bir kızdır. Bu özellikleri nedeniyle çekemeyenleri de çoktur. Yaşantısı çeşitli söylentilere yol açar. Çıkarılan söylentiler babayı çok üzer, ama elinden bir şey gelmez. Sarıkız'ın önüne beş-on kaz katarak dağa bırakır. Orada yaşamını sürdürebilirse iyi bir insan olduğunu kanıtlayacaktır. Sarıkız bu karara sessizce katlanır. Bir gün babası onu görmeye gelir. Dağa turmanırken yorulur ve kızından su ister. Sarıkız'ın dağın tepesinden elini uzatarak körfezden tasını doldurup kendisine uzatır. Bunun karşısında adamcağız şaşkına döner. Kızının ermiş olduğunu anlar, önünde eğilir. Ancak sırrının anlaşılması nedeniyle Sarıkız oracıkta ölür. Baba çok üzülür, oralarından gitmek üzere uzaklaşır. O da bir tepede can verir. Kaz Dağı adının bu söylenceden geldiği öne sürülmektedir. Dağın en yüksek doruğu "Sarıkız Tepesi", babasının öldüğü yer de "Baba Dağı" olarak anılmaktadır.

“GÜVENLİ BÖLGE”

7 Ağustos günü, ABD ile Türkiye'nin, “güvenli bölge”ye dönük “ortak operasyon merkezi” kurulması konusunda anlaş-tıkları haberleri yayınlandı. Ardından Urfa'da bir ortak operasyon merkezi kurulduğu duyuruldu ve bu merkeze gelen ABD askerleri gör-üntülendi.

ABD ile Türkiye arasındaki uzlaşma metninin üç temel mad-desi var. **Buna göre, Türkiye'nin güvenlik kaygıları giderilecek, güvenli bölge tesisinin ABD ile birlikte eşgüdümü ve yönetimi için bir OHM (Ortak Harekat Mer-kezi) kurulacak ve Türkiye'deki Suriyellilerin ülkelerine geri dön-meleri için ek önlemler alınacak.**

Bu aşamaya gelinceye kadar, iki ülke arasında önemli restleşmeler, tartışmalar, pazarlıklar yaşandı. Bir çok defa karşılıklı sert açıklama-lar yapıldı. Sonuçta imzalanan bu metnin önemli ölçüde muğlaklıklar taşıyan bölümlerinin nasıl çözüle-ceği, ne düzeyde hayata geçeceği ise belirsiz.

Güvenli bölge pazarlıkları

AKP hükümetinin asıl hedefi, Suriye topraklarındaki varlığını genişletmek ve bunu kalıcı bir işgal-ilhak pozisyonuna dönüştürmektir. 2011 yılında Suriye savaşının başlamasından itibaren kurdıkları hayal budur.

Sekiz yıllık savaş sürecinde, ABD ile Rusya'nın arasında yaşa-nan rekabet ve güç dengelerini kullanan Erdoğan yönetimi, bazı parçaları koparmayı başardı. **Kimi zaman Rusya'dan, kimi zaman ABD'den icazet alarak Cerablus, el Bab, İdlib ve Afrin'e asker soktu; bu bölgeleri kendi kontrolü altına aldı. Menbiç konusunda, tüm bastırmasına rağmen yol alamadı;** ABD de, Rusya da bu bölgeyi Türkiye'ye vermeyi kabul etmedi.

Ancak bugün, Rusya ile imzaladığı S-400 anlaşması, Türkiye'ye ABD karşısında yeni bir pazarlık kozu vermiş oldu. Türkiye'nin NATO üyeli-ğini tartışmalı hale getiren ve bu nedenle ABD'nin Ortadoğu'ya ilişkin planlarına önemli bir darbe vu-ran bu gelişmenin ardından **ABD, Türkiye'ye belli tavizler vermeyi kabul etti. Sorun bu tavizlerin ne düzeyde kalacağına kilitlenmişti.** Bir taraf-ta ABD'nin Suriye'deki en önemli dayanağı olan PYD'nin çıkarlarının gözetilmesi vardı; diğer tarafta ise Türkiye'yi tatmin edecek bir tavizin oluşturul-ması.

AKP hükümetinin bu pazarlıktaki talepleri, PYD'nin oluşturduğu yeni yönetime açık bir darbe-yi hedefliyordu. Sınır hattı boyunca 35 km güvenli bölge oluşturulması, PYD-YPG'nin bu bölgeden çıkartılması ve bu bölgede ABD ile Türkiye'nin ortak çalışma yürütmesi maddeleri ile, **AKP hü-kümeti pazarlığı en üstten açmıştı. Ancak bu maddeler, en başta PYD'nin hakimiyet alanının ciddi biçimde azaltılması anlamına geliyordu.** İkincisi, Türkiye'nin 35 km derinliği inmesi, Suriye-lrak hattında yaklaşık 15 km derinlikte uzanan M4 karayolunda ve Semelka sınır kapısında denetimi YPG'nin elinden alarak, özellikle Şengal-Kandil hattı ile arasındaki bağlantıyı kopartıyordu.

Bu koşullarda bir uzlaşma noktası oluşturmaya çalışan ABD, Kürt hareketini belli düzeyde geri adım atmaya ikna etti. **ABD ile YPG arasında varılan anlaşma sonucunda, AKP hükümeti-nin önüne konulan teklif, bir ara çözüm bulma amacını taşıyordu.** Buna göre YPG, 5 km derinli-ğinde bir güvenli bölgeyi kabul ettiklerini duyurdu. Bu 5 km'lik bölgeden YPG çekilecek, ancak bu bölgede “yerel askeri meclis” oluşturulacak; bu 5 km içindeki YPG'ye ait ağır silahlar çekilecek, hatta 20 km menzilli silahlar da 20 km uzağa çekilecek; bu alanda uluslararası gözlemciler yer alacak; Türkiye'nin bu uluslararası gözlemci gücün içinde yer alması ise, Afrin'den cihatçı çetelerin çıkartıl-ması, öncesinde çıkartılan insanların geri dönmesi ve gaspedilen mal-mülkün geri verilmesi şartına bağlanacak.

Üç tarafta Kürt halkına topyekun saldırı

ABD ile Türkiye arasındaki pazarlıklar sürer-ken, AKP hükümeti bölgeye dönük saldırılarına hız kazandırdı. KCK Yürütme Kurulu üyesi Diyar Garip'in öldürülmesinin ardından Erbil'de MİT men-subu Osman Köse'ye dönük suikast haberi geldi. Bunun üzerine AKP hükümeti, “Pençe Harekatı” adını verdiği bir saldırı ile Kandil'i zayıflatma girişimini başlattı. Üstelik **bu hareket sırasında ABD ya da KDP'den aldığı bilgilerle,**

nokta atışlarda ilk defa bu kadar büyük bir isabet kaydetti. Bu arada Suruç ve Akçakale karşısındaki Kobane, Tel Abyad ve Serakaniye'ye her an girme hedefiyle askeri yığınak yapıldı. Tüm bu gelişmeler yaşanır ve PKK ve PYD'ye dönük bu saldırılar artarken, ABD ya da KDP'den tek bir ses yükselmedi.

Türkiye ile ABD'nin 7 Ağustos günü “güvenli bölge” konusunda uzlaştıkları duyurusuna paralel olarak AKP hükümeti, Öcalan'ı da devreye soktu. Öcalan, “*Kürtlerin başkaca bir devlete ihtiyacı olmadığı*” konusunda garanti veren açıklamasında, “*Kürtlerin bir hukuku olacak mıdır*” diye soruyor ve bir “çözüm” için devreye girmeye hazır olduğunu belirtiyordu.

Üstelik **Öcalan'ın bu açıklaması, AKP hü-kümetinin Kürt kentlerinde 430 kadar mülki yetkiliyi değiştirip HDP'li belediyelere yeniden kayyum atamaya başlayacağı konusuluyorken yaptırılmıştı.**

AKP hükümetinin hedefinin genel olarak üç parçada Kürt hareketini zayıflatmak, güçten düşürmek ve kendisine bağımlı hale getir-mek olduğu açık. Ve Suriye'nin bir savaş içinde olmasından faydalanarak, “*ne kadar fazla toprak kopartırsam kar*” diye bakıyor. Bu basitçe bir top-rak kazanımının ötesinde, Kürt özerk yönetimini de zayıflatacak bir hamle olarak planlanıyor. Ve de-vamında, Irak'ta giderek güçlenen Kürt alanlarına (Şengal ve Kandil başta olmak üzere) müdahale etmek istiyor. Bu bölgelerde askeri varlığını kalıcı hale getirmek, bu hedefin en önemli parçası.

ABD ne kadar taviz verecek?

Güvenli bölge konusunda pazarlıkların sürdüğü bir dönemde, 1 Ağustos günü, ABD Suriye Özel Temsilcisi James Jeffrey, “*Bizimle savaşanların zarar görmemesi, saldırıya hedef olmaması konu-sundaki taahhüdümüz sürüyor. Bu durum Türklerle ilgili endişelerimizi de kapsıyor*” açıklamasını yaptı.

Ancak bu açıklama, Kürt hareketine yö-nelik bir ajitasyon cümlesi olmanın ötesine geçmiyor.

Çünkü **sadece ABD'nin değil, egemenlerin genel tutumu, aldıkları kararlardaki genel yak-laşım “bizimle savaşanların zarar görmemesi” değil, “bizim zarar görmememiz” olarak özet-lenebilir.** Yani ABD, işbirlikçilerinden önce kendi çıkarlarını gözetir, kendi çıkarları doğrultusunda kararlar alır, işbirlikçilerini de bu çizgiye çekmeye çalışır.

Aslında PYD-SGD ile olan ilişkisi de başından itibaren böyledir. Menbiç'i Türkiye'ye teslim etme-me kararı, PYD'yi değil, kendi çıkarlarını korumak-la ilgilidir; bugün Türkiye Hakurk'a “pençe” atarken istihbarat sağlaması da öyle...

Güvenli bölge anlaşmasında ABD'nin asıl moti-vasyonu, Türkiye'nin S-400 anlaşmasını etkisizleş-tirecek, Türkiye'ye gelen S-400'lerin ABD'ye tehdit oluşturmasını önleyecek bir noktayı bulmaktır. Bu arada, PYD-SGD'nin de kendisinden koparak Rusya'ya yaklaşımına gerek kalmayacak bir nokta olacaktır bu.

ABD, en başta Türkiye'nin Fırat'ın Doğusu'na tek taraflı bir askeri hareket gerçekleştirmesini ön-lemiş, en azından zaman kazanmış oldu. Bu arada **güvenli bölgenin nasıl, hangi koşullarda, ne ka-dar sürede kurulacağı soruları belirsiz bırakıldı. Üstelik bu, AKP hükümetinin “bu defa Menbiç'e benzer bir oyalanmaya izin verilmeyeceği” yo-lundaki açıklamalarına rağmen böyle oldu.**

Yapılan anlaşma, 5 km derinliğinde SGD'den arındırılmış bir bölge kurulmasını öngörüyor. Ya-nısıra devamında 9 km derinliğinde bir şerit içinde de (toplam 14 km) SGD ağır silahları olmayacak. Ancak ABD'nin her halükarda TSK'yı Kobane ve Kamışli'nın dışında tutacağı anlaşılmaktadır.

Anlaşmanın en tartışmalı olan maddesi, “*Suriyellilerin ülkelerine dönmesi*” ile ilgili olanıdır. “Suriyeliler” kavramı her yöne çekilebilecek bir kelimedir. AKP hükümetinin niyetinin bölgenin demografik yapısını değiştirmek olduğu biliniyor. Ancak bu, bölgeye Arap nüfusu kaydırmakla sınırlı olmayacaktır. Asıl olarak, “**Türkiye'deki sığınma-cıların geri dönmesi**” kamuflajı altında, **AKP'nin kontrolündeki cihatçı çeteleri bölgeye yerleşti-recektir.** Böylece Kürt bölgelerinde iç çatışmaları körüklemek için şimdiden zemin oluşturacaktır.

PYD açısından, “güvenli bölge” tartışmaları oldukça “güvensiz” bir tablo yaratmaktadır. Bir yanıla ABD'nin kendilerine “muhtaç” olduğunun farkındalar. IŞİD ile savaş sırasında ABD'li ko-mutanların Kürt savaşçıların iç disiplin, savaşma kabiliyeti ve motivasyonu, koordinasyon becerisi gibi özelliklerinden, keza kadın komutanların savaş gücünden epeyce söz ettikleri biliniyor. ABD'liler, Afganistan ya da Irak'ta böyle bir askeri güç gör-mediklerini ifade ediyorlar.

Diğer yandan PYD, ABD'nin Türkiye'den vazge-çemeyeceğini de biliyor. **ABD, Türkiye ile yaptığı görüşmeleri anlık olarak PYD'ye ileterek, her aşamada Kürt hareketinin rızasını oluşturma çabasına girdi. Ancak PYD, bunun geçici ve göstermelik bir tutum olduğunun farkında.** ABD, Türkiye'yi Rusya'dan kopartmak için, Kürt bölge-sinden birkaç kenti (mesela Arap nüfusun olduğu Tel Abyad'ı) feda etmekten çekinmeyecektir. Son birkaç gün içinde yaşanan Hakurk vb gelişmeler

bunun açık kanıtıdır zaten. Bu koşullarda PYD-SGD, olası bir işgal durumunda kendi savunmasını gerçek-leştirme hazırlığını sürdürmektedir. Yol-larda mevziler-siperler hazırlanması, şehirde tüneller kazılması, belli yığınaklar yapılması; her şeyden önemlisi psikolojik olarak “te-tikte durma” uyarıları, bunun göstergesidir. Kürt yetkililer “bu defa Afrin gibi olmayacak” sözünü sıkça tekrar etmektedir.

“zafer” görüntüsüne ihtiyaç duymaktadır.

PYD'nin yönetimindeki bölgede “güvenli hat” oluşturma tartışması, bu koşullarda başlamıştır. Tel Abyad'da ya da Menbiç'te elde edeceği küçük de olsa bir toprak parçası, İdlib'deki kayıplarını gözlerden gizleyecektir.

5 Ağustos günü Suriye Ordusu İdlib'in güneyi-ne yoğun hava operasyonları başlattıktan iki gün sonra, çok önemli başarılar elde etmeye başladığı bir anda, 7 Ağustos günü ABD ile güvenli bölge anlaşmasının imzalanması, birbirinden bağımsız gelişmeler değildir.

Belirsizlikler sürüyor

Güvenli bölge anlaşmasının imzalanmış olması, ABD ile Türkiye arasında gerçekten bir anlaşma yapıldığının göstergesi değil-dir. ABD'nin önceliği, Türkiye'nin YPG ile sıcak çatışmaya girmesini engellemek, geciktirmek ve zaman kazanmaktır. Türkiye'nin önceliği ise, savaş çıktırkanlığı içinde hem iç ekonomik gündemi, hem İdlib kayıplarını gözlerden gizlemektir. Bu arada, içeride ve dışarıda Kürt hareketinin üzerinde sopa sallamak, kazanımlarına darbeler vurmak da he-defleri arasındadır.

Diğer yandan **güvenli bölgenin kurulması, sadece ABD ile Türkiye'nin karar alabileceği bir konu değildir. Böyle bir girişim olursa, Rusya, Suriye ve İran'ın da müdahil olacağı çok farklı gelişmeler gündeme gelecektir.** Benzer biçimde, Türkiye'nin ABD ve Rusya'nın onaylamadığı bir işgal hareketına kendi başına girişimesi ihtimali de yoktur.

Aslında Türkiye'nin ABD ve Rusya'dan sınırlı bir işgal izni alması ihtimali, küçük de olsa vardır. ABD, Türkiye'nin asıl Kürt kentlerin-den uzak kalması koşulluyla; Rusya ise İdlib'de karşılaşacağı direnişi azaltma karşılığında, PYD-SGD'nin kontrolündeki küçük bir Arap bölgesine TSK'nın girmesine izin verebilir. Geçmişte Halep'in temizlenmesi sürecinde Türkiye'ye el Bab'a girme izninin verilmesi, Doğu Guta'daki cihatçıların dire-nişsiz çıkması karşılığında Afrin işgaline yeşil ışık yakılması gibi...

Bugün de benzer bir durum ihtimal dahilindedir. Ancak **Kürt hareketinin bu anlaşmanın nere-sinde duracağı, Afrin'de olduğu gibi anlaşmayı kabullenip kabullenmeyeceği belirsizdir.**

Hong Kong'da "suçluların iadesi" yasa tasarısını protesto etmek için Haziran ayında başlatılan gösteriler sürüyor. Yasa tasarısının iptal edilmesinden bu yana, Çin yönetimine karşı bir harekete dönüşen gösteriler, ABD'nin de desteğiyle daha güçlü ve etkin bir hale geldi. Kitlelerin kötü yönetime karşı tepkileri, ABD ile Çin arasında bir hegemonya savaşına dönüşmüş durumda.

Gösteriler nasıl başladı

Şubat ayında, Hong Kong'da hükümet, "suçluların iadesi" için yasa tasarısı hazırlamıştı. Tasarıda, Çin, Tayvan ve Macau'daki yetkililerin cinayet ve tecavüz gibi suçlarla yargılananlar için iade başvurusu yapmasına izin verilmesi; son kararı ise, her davayı özel olarak inceleyecek mahkemelerin vermesi öngörülüyordu. Tasarıda siyasi ya da dini suçlardan yargılanan kişilerin iade edilmeyeceği özellikle belirtilmişti.

Hong Kong'un 20 ülkeyle suçluları iade anlaşması var. Çin, Tayvan ve Makao dışında, suçluların iadesini isteyen herhangi bir ülkenin talebi kabul ediliyor. Yani yasaya karşı çıkanlar, Çin'e özel bir yasağı korumaya çalışıyor.

Bu yasanın Hong Kong'daki Çin'e muhalif kesimleri hedef alacağını, Hong Kong'u Çin yönetiminin yargı sistemine maruz bırakacağını ileri süren muhalifler, ilk gösteriyi 31 Mart günü yaptılar. Birkaç bin kişinin katıldığı eylemler, Haziran ayının ilk haftasında hız kazandı. Ve yönetimden memnun olmayan yüzbinlerce insan sokaklara döküldü.

Muhalifler, eylemlere katılımın 1 milyona ulaştığını; böylece Hong Kong'un 1997'de İngiltere hakimiyetinden çıkarak Çin'e devredilmesinden bu yana en büyük gösteriler olduğunu ileri sürdü. Bu gösterilerde genel olarak polis müdahalesi yaşanmadı. Bir grup göstericinin Meclis binasına girmeye çalışması gibi durumlarda ise polisin plastik mermili, biber gazlı müdahalesi oldu.

Asya'nın en önemli finans merkezlerinden biri olan Hong Kong'da yaşanan bu gösteriler, hükümet üzerinde büyük bir baskı oluşturdu. Ve ilk haftanın ardından 15 Haziran günü, Hong Kong lideri Carrie Lam, tasarının süresiz olarak geri çekildiğini açıkladı.

Bu geri adım, göstericilere yeterli gelmedi. Hükümetin derhal istifasını isteyen muhalefet, gösterileri sürdürme kararı aldı.

Geride bıraktığımız iki ay boyunca, gösterilerin dozu giderek yükseldi. Neredeyse her hafta sonu, binlerce gösterici polisle karşı karşıya gelmeye başladı. Ağustos ayının başında, artık kentin bir çok noktasında eşzamanlı grev, yol kapatma ve işgal eylemleri düzenlenmeye başlamıştı. **Otoyolların ve demiryollarının binlerce protestocu tarafından kapatılması, trafiği felç etti ve yüzbinlerce kişinin işe gitmesini durdurdu. Plazalarla AVM'ler işgal edildi. Ardından protestocular Hong Kong Uluslararası Havalimanı'nı işgal ettiler.** İşgal sırasında tek bir pist hizmet verebilirken, 150'den fazla uçuş iptal edildi. İki gün boyunca havalimanında

"Doğu'nun incisi" Hong Kong'da emperyalist kapişma

eylem etkili oldu.

Gösteriler sırasında şiddet kullanımı da arttı. Polisin göstericilere plastik mermi ve göz yaşartıcı spreyle saldırdığı görüntülerin yanında, göstericilerin de polis dövdüğü görüntüler basında yer almaya başladı. Resmi rakamlara göre, 139'u polis olmak üzere 461 kişi şiddetli çatışmalarda yaralandı. Haziran ayından itibaren toplamda 700'e yakın kişi gözaltına alındı, 6'sı tutuklandı, 50'si hakkında soruşturma açıldı, plastik mermi kullanımı nedeniyle çok sayıda kişinin gözleri kör oldu.

5 Ağustos günü gerçekleştirilen genel grev, havalimanının işgali ile birlikte kentte gerçekleştirilen en önemli eylemdi. İşçiler, üstelik de sendikaların kararı olmamasına rağmen genel greve gittiler. Demiryolları, havayolları, devlet kurumları, inşaat, finans, bankacılık gibi sektörlerde çalışan onbinlerce işçi, şehrin ulaşımını da sekteye uğratarak genel greve gittiler. Hong Kong'daki eylemlerin iki ayı aşkın süredir durdurulamaması, üstelik işçi sınıfının da eylemlere dahil olması, Çin yönetimi açısından büyük bir sorun.

Ekonomik kriz burada da etkili

Aslında Çin yönetimi, gösterilerin kontrolden çıkmakta olduğunu farkında. Çin Devlet Konseyi Hong Kong ve Makao İşleri Ofisi Başkanı **Zhang Xiaoming, Hong Kong'un 1997'de Çin idaresine devrinden bu yana en ciddi ve en kötü krizle karşı karşıya olduğunu açıklayarak bu durumu itiraf etti.** Dahası, *"şiddet içeren faaliyetler artıyor ve toplum üzerindeki etkisi daha da yaygınlaşıyor"* sözleriyle, işlerin kontrolden çıkmakta olduğunu belirtti. Mesela yol kapatma ve işgal eylemleri, Hong Kong için bir ilkti.

Salt "batının kışkırtmasıyla" ortaya çıkan bir muhalefet hareketini bastırmak ve kontrol altına almak kolay. Ancak **kitlelerin kendi hoşnutsuzlukları ile eylemlere katılması ve eylemlerde kendi sorunlarını ifade**

isteği karşısında, egemenlerin işi zorlaşıyor.

7,4 milyon nüfusu olan Hong Kong'da kişi başına düşen milli gelir 50 bin dolar. Hong Kong dünyanın en büyük limanlarından birine sahip olan bir kent. Ve dünyanın en önemli finans merkezlerinden biri aynı zamanda. Bu durum Hong Kong halkının refah düzeyinin yüksek olduğu yanılsaması yaratabilir. Oysa gerçek bu değil.

Söz konusu zenginlik, bir tarafta aşırı lüks yaşamı, diğer tarafta ise yoksulluğu biriktiriyor. Hong Kong milyarderleri ÇKP ile ilişki içinde kentin ekonomisini gaspederken, nüfusun yüzde 20'si açlık sınırının altında yaşıyor. Çin işçi sınıfı, devrim sonrasında kazanılmış haklarını bugün önemli ölçüde kaybetmiş durumda; ancak kalan kırıntılar bile Çinli işçi ve emekçilerin temel hak ve hizmetlere belli bir erişimi sağlıyor. **Hong Kong ise, İngiltere'nin vahşi sömürsü altında kapitalizme geçerken, sosyal hak ve hizmetlerden nasibini alamamış durumda.** Bu koşullarda, Hong Kong yoksulları, barınma sorunu başta olmak üzere oldukça kötü koşullarda yaşam savaşı veriyorlar.

Bu durumda tepkileri Hong Kong yönetimine ve yönetimle işbirliği yapan Çin'e yöneliyor. Ve batılı emperyalistlerin kışkırtmalarının ötesinde, kitlelerin kendi sorunlarının öne çıktığı, kendi sorunları ile eylemlerin içinde yer aldıkları bir tablo oluşuyor.

İngiltere yönetiminden Çin'e Hong Kong tarihi

Hong Kong, Çin'in güneydoğu bölgesinde bir liman kenti. Dünya ekonomisine mal olmuş dev bir finans merkezi; dünyanın beşinci büyük döviz pazarı. Güney Çin Denizi'ne doğrudan açılan ve Malaka Boğazı üzerinden Hindistan ve Afrika'ya uzanan güzergah üzerindeki en kritik noktalardan birisi, dünya deniz ticaretinin en işlek liman kenti. **Bu konumu nedeniyle de, "Doğu'nun incisi" adını almış ve tarihi boyunca sömürgecilerin hedefi olmuş.**

1700'lerin sonlarından itibaren Çin topraklarına göz diken İngiltere, 1839'da Çin ile I. Afyon Savaşı'na giriyor. Savaşı kazanan İngiltere, Çin'den ilk olarak Hong Kong adasını koparıyor. 1898 yılında ise, zaten işgali altında bulunan Hong Kong için, Çin ile 99 yıllık bir "kira sözleşmesi" imzalanıyor. Bu süre boyunca Hong Kong, İngiltere tarafından atanan bir Vali aracılığıyla ve Çin düşmanı bir anlayışla yönetildi. Öyle ki, Hong Kong'ta, lüks lokantaların kapısında "Köpekler ve Çinliler giremez" yazıyordu.

Ancak İngiltere'nin Çin'i düşmanlaştırma politikası, 1949 yılındaki Çin Devrimi'nin ardından bozulmaya başladı. Kitlelerde devrime ilgi, 1960'larda Hong Kong'da sömürgecilik karşıtı güçlü eylemlere dönüştü. Eylemler, İngiltere tarafından vahşi biçimde bastırıldı.

1982 yılında, kira sözleşmesinin bitiş tarihi yaklaştığı için İngiltere ile Çin arasında görüşmeler başladı. İngiltere, kira sözleşmesinin uzatılmasını istiyordu elbette. Ancak Çin yönetimi, adanın egemenliğinin devrinden başka bir önerinin kabul edilemez olduğu konusunda kararlı durunca, İngiltere'nin başka çaresi kalmadı. 1984 yılında devirle ilgili Ortak Deklarasyon hazırlanarak koşullar oluşturuldu. Anlaşmanın temeli, Çin'e devredilecek olan Hong Kong'da 50 yıl boyunca "tek ülke iki idari sistem" kurulması, kendi yönetsel bağımsızlığını ve yapısını koruması, dışişleri ve savunma konularında doğrudan Çin'e bağlı olmak suretiyle ayrı bir Özel İdari Bölge şeklinde yönetilmesi idi.

Anlaşmaya göre, Hong Kong'da resmi dil İngilizce olmaya devam edecek; Çin'deki sistem Hong Kong'da uygulanmayacak; özel mülkiyet hakları yasalarla korunacak; yabancı ülkelerin; serbest ticaret politikası 50 yıl boyunca sürdürülecek; bağımsız maliyeye sahip olacak ve Çin bütçesine karşılıksız bütçe aktarılmayacak; serbest ticaret bölgesi olma konumunu koruyacak; ayrı bir gümrük bölgesi olma özelliğini koruyacak; Çin ile arasındaki sınır korunacak; yargıda İngiliz sistemi korunacak; kentin adı Çin Halk Cumhuriyeti Hong Kong Özel İdari Bölgesi olacak.

Anlaşma şartları aslında Çin açısından oldukça ağır, İngiltere'nin ve batılı emperyalistlerin çıkarlarını gözeterek biçimde hazırlanmıştı. Ancak Hong Kong'u bir biçimde topraklarına geri kazanmayı hedefleyen Çin için, sonuçta bu geçici bir durumdu.

Hong Kong yönetimi, dolaylı biçimde Çin tarafından belirleniyor. Yaklaşık 1200 kişilik bir komisyon, Çin'in onayından geçen kişiler arasından baş yöneticiyi seçiyor. 2017 yılındaki seçimlerde, bu yönetime karşı aylar süren şemsiye eylemleri gerçekleştirilmişti. ABD ve İngiltere'nin desteklediği eylemler sonuç vermedi; Çin yanlısı Carrie Lam baş yönetici seçildi.

Bugün Hong Kong'daki gösteriler, doğrudan ABD, Almanya ve İngiltere tarafından örgütleniyor, destekleniyor. ABD, eylemcilerin önderleri ile görüşmeler yapıyor; Almanya, Çin karşıtı eylemlere katılanlara siyasi mültecilik hakkı veriyor.

Bu koşullarda Çin, askeri müdahale gibi seçenekleri de düşündüğünü belirterek eylemciler üzerinde bir tehdit unsuru oluşturmaya çalışıyor. Ancak, tepkiler, ABD destekli muhaliflerin ötesine geçip yoksulluğun tepkisine dönüşmüş olduğu için bunu yapması kolay değil.

ABD emperyalizmi, hegemonyasının önündeki en büyük engel olan Çin'i farklı biçimlerde sıkıştırmak için çok uğraşmıştı. Hong Kong'daki eylemler, beklemediği bir olanak sundu. Bu nedenle eylemlerin sürmesi ve yaygınlaşması için tüm gücünü seferber etmiş durumda.

Çin ise, dünya hegemonyasını ele geçirmede bu kadar büyük bir yol almışken, kendi topraklarındaki böylesine etkili bir direnişle karşı karşıya kalmanın sıkıntısını yaşıyor.

Böylece Hong Kong, yeni emperyalist paylaşım savaşının öne çıkan bölgelerinden biri haline geldi. Bu emperyalist kapışmada, Hong Kong işçi ve emekçilerin lehine hiçbir gelişme olmayacak. Aksine yine en büyük zararı onlar görecekler. Ancak kendi davaları için dövüştükleri oranda, bu lüks ve şaşalı bölgede kendilerine neden hep yoksulluk düştüğünü sorgulayabilecek, hangi emperyalist gelirse gelsin değişmez bu durumu düzeltebilecekler.

Orman yangınları neden söndürülmüyor?

İzmir'de, İstanbul'da, Muğla'da binlerce dönüm orman yandı. Özellikle İzmir'de gerçek bir orman katliamı vardı. İzmir'in üç tarafında patlayan orman yangınları, günler boyunca söndürülemedi; en sonunda kendi kendine söndü.

Yangınların CHP'li belediyelerin olduğu kentlerde çıkması, yüzlerce yıllık ağaçların göz göre göre yokolması ve günler boyunca söndürülememesi, büyük tepkilere ve tartışmalara neden oldu. Orman Bakanlığı'nın beceriksizliği sorgulandı. Ortaya çıkan tablo, sadece ormanları değil, insan hayatını da hiçe sayan AKP'nin kar hırsının geldiği noktayı gözler önüne serdi.

En önemli sorun, orman yangınlarına uçakla değil, helikopterle müdahale edilmesiydi. Uçakla helikopter arasında, yangına müdahale anlamında son derece önemli teknik farklılıklar vardı çünkü. Uçaklar gece de uçabiliyor, yangın söndürme çalışmalarına devam edebiliyor; helikopter ise hava karardıktan sonra uçamıyor. Uçaklar bir defada 5 ton su boşaltıp 90 futbol sahası büyüklüğünde bir alana etki edebiliyor; helikopterler ise 1,5-2 ton su taşıyabiliyor ve etki alanı 5-10 futbol sahası büyüklüğünü geçmiyor. Bu nedenle dünyada genel olarak uçaklar yangın söndürmek, helikopterler ise soğutma işleminde kullanılıyor. Uçaklar yangınları çıktığı anda söndürebiliyor; helikopterlerin pervanesinin yarattığı rüzgar, özellikle çam ormanlarında yanan kozalakların çok uzaklara savrulmasına neden oluyor, yani helikopter kullanmak yangını büyütüyor.

Tartışmalar sırasında açığa çıktı ki, THK'nın (Türk Hava Kurumu) elinde yangın söndürme uçakları var; üstelik de geçtiğimiz yıllarda Yunanistan gibi komşu ülkelerde çıkan yangınlara müdahale etmesi de gündeme gelmiş.

Yani sorun Türkiye'de yangın söndürme uçağının olmaması değil, kullanılmaması. Orman Bakanı Bekir Pakdemirli'ye, bir aydan daha uzun bir süre farklı kentlerde söndürülemeyen yangınlar üzerine bu durum soruldu. Her defasında birbiriyle çelişen, saçma sapan cevaplar verdi Pakdemirli. Kah "uçakların motorları arızalı, uçamıyor" dedi, kah "benim personelim bu uçaklarla uçmak istemiyor", ya da "bu uçakların uçuş sertifikalarının doğru olduğuna inanmıyorum" dedi. En sonunda da flaş cümleyi kurdu: "Devletin bakanı bir şey söylediğinde inanmak gerekir."

Oysa söylediklerinin herbirinin yalan olduğu, THK'nın açıklamaları ile tek tek çürütüldü. Uçakların sağlam olduğunun kanıtı ise, bakana cevap olarak uçuş şovu yapmalarıydı.

Yani uçakların kullanılmamasının nedeni, uçakların bozuk ve yetersiz olması değil; siyasi karardı.

Helikopter şirketine yangın mesaisi garantisi

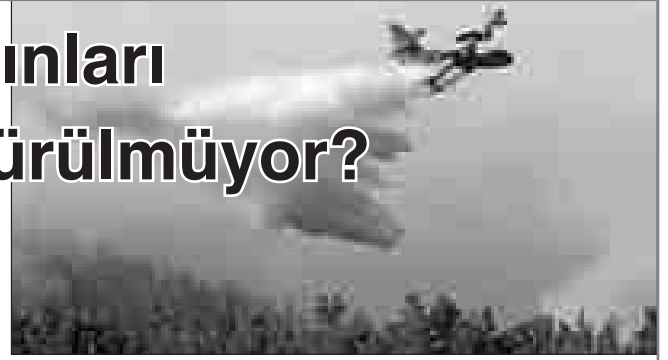
Orman Bakanlığı, 1986 yılından bugüne THK ile sözleşme imzalıyor ve yangınlarda THK uçaklarını kullanıyordu. Son yıllarda THK'nın yanı sıra, özel şirketlere ait helikopterlerin kullanımına ilişkin anlaşmaları da imzalamaya başladı. 2019 yılına gelindiğinde ise, bakanlık THK ile olan sözleşmesini yenilemedi ve sadece özel şirketle yangın söndürme anlaşması yaptı.

Orman Bakanlığı 29 Nisan 2019 tarihinde, Bordo Grup bünyesindeki Bordo Mimarlık İnş ve yine aynı gruba bağlı EAB Uluslararası Havacılık San ve Tic. Ltd Şti ile, 18 adet helikopter kiralama anlaşması imzaladı. Yapılan ihale ve imzalanan sözleşme şeffaf olmadığı için, anlaşmanın detayları bilinmiyor. Ancak şu bilgiler açığa çıkmış durumda. Anlaşmaya göre, tıpkı otoyol geçiş garantisi, şehir hastanesinde hasta garantisi gibi, "helikopter uçuş garantisi" verilmiş. Helikopterlerin görev yaptığı her saat için para veriliyor. Yani yangınların uzaması, helikopterlerin sahibi olan özel şirketlerin daha fazla para kazanması anlamına geliyor. Böylesine karlı bir anlaşma varken, sözkonusu şirket yangını söndürmek için neden uğraşsın ki?

Ormanlar yandığı zaman helikopter şirketi para kazanıyor, helikopter şirketine ihale açan bakanlık para kazanıyor, bakanlığın kazandığı paradan payını alanlar para kazanıyor... Yanan ormanlardan açılan araziler inşaat şirketlerine ya da maden şirketlerine veriliyor, onlar para kazanıyor...

Bu arada ciğerlerimiz yanıyor, ekosistemimiz bozuluyor, ağaçlarımız, hayvanlarımız, insanlarımız ölüyor.

Bugün yaşam hakkımızı savunmak; doğayı, ağacı, hayvanı, ekosistemi de savunmaktan geçiyor. Tahrip edilen her orman, maden sahalarıyla, beton yığınlarıyla bizim yaşantımızı doğrudan tehdit ediyor. AKP'ye karşı mücadele, onun bütün rant kaynaklarına karşı mücadeleyle de birleşmelidir.

AKP'yle birlikte 12 Eylül'im de sonunu getirelim!

12 Eylül'ün üzerinden neredeyse 40 yıl geçti. Ama bugün hala 12 Eylül anayasası, kurumları, en önemlisi zihniyeti varlığını koruyor.

AKP'nin son yılları ise, 12 Eylül'ü aratmayacak uygulamalarla dolu. 15

Temmuz darbe girişimini "Allahın lütfu" olarak niteleyen Erdoğan, o günden sonra ilan ettiği OHAL'le ve KHK'larla ülkeyi yönetiyor. Dahası, "sivil darbe"lerle faşist diktatörlüğü pekiştirmiş durumda.

İlk olarak **7 Haziran 2015 seçimlerini tanımayarak gerçekleştirdiği "sandık darbesi"**ni, **15 Temmuz sonrası ilan edilen OHAL ile zirveye çıkardı**. Güya OHAL kalktı, gerçekte süreklileşmiş bir OHAL var. Seçimler iyice anlamsızlaştı. 31 Mart'ta İstanbul'u kaybeden AKP, itirazlarından sonuç alamayınca YSK eliyle bir darbe daha yaparak seçimleri tekrarlatı. Ve son olarak HDP'nin kazandığı Diyarbakır, Van ve Mardin belediyelerine yeniden kayyum atayarak, seçimleri tanımadığını gösterdi.

AKP'nin "darbe karşıtı" maskesi düşmüştür! O, bu darbelerin bir ürünü ve ondan en büyük yarar sağlayan parti olmanın ötesinde; yaptığı "sivil darbeler"le askeri darbeleri aratmayan bir yönetim inşa etmiştir. Dolayısıyla **AKP'ye karşı mücadele, darbelere karşı mücadeledir aynı zamanda. Tersten, darbelere karşı mücadeleyi AKP'ye karşı da yürütmek bir zorunluluktur.**

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan bugüne, 7 askeri darbe ve onlarca darbe girişimi yaşandı. Ve bunların hepsinin arkasında ABD'nin olduğu ortaya çıktı. Şimdi bunlara "sivil darbeler" eklendi. AKP'nin de bir ABD projesi olduğu biliniyor. Sonrasında zikzakları olduysa da ABD'ye olan bağlılığı koparmamak için elinden geleni yaptı, yapıyor... Yani aynı kaynağa dayanıyor, aynı kaynaktan besleniyorlar.

12 Eylül, ABD'nin çıkarları için gerçekleşti

12 Eylül sabahı ABD yetkililerinin "bizim oğlanlar başardı" sözü, 12 Eylül faşist cuntasının kimliğini ele veren en net cümledir. CIA'nın 20-30 yıllık belgelerini ifşa etmesi üzerine, 2012 yılında bu belgeler ortaya döküldü. Böylece **12 Eylül'ün arkasında ABD'nin yeraldığı belgeli-kanıtlı bir hal aldı.**

12 Eylül askeri faşist cuntanın tezgahlanmasının ardında nelerin yattığını görebilmek için, o dönem bölgemizde ve ülkemizde yaşananları yeniden hatırlamamız gerekiyor.

1979 yılında İran'da faşist Şah rejiminin yıkılması, ABD emperyalizminin bölgedeki hakimiyetine ağır bir darbe indirmişti. **ABD, İran'daki çıkarlarının yanısıra, Ortadoğu'da en önemli jandarmalarından birini kaybetmiş oldu. Diğer "jandarması" Türkiye ise, başta işçi sınıfı olmak üzere toplumsal muhalefetin yükselişe geçtiği en kritik günlerini yaşıyordu.**

İşçi direnişleri ile burjuvazi sıkışmış, devlet kurumları kendi içinde çatırdamış, çelişkiler derinleşmişti.

ABD, İran'dan sonra Ortadoğu'da önemli bir mevizisini daha kaybetmek istemiyordu. Böyle bir durumda Ortadoğu'daki hegemonyası büyük ölçüde sarsılacak, dolayısıyla ABD tekellerinin ve işbirlikçilerinin çıkarları zarar görecekti. Bu tekellerin çıkarlarını korumak için Türkiye'ye "24 Ocak Kararları" dayatılmıştı, fakat bunu uygulamaya sokamıyorlardı. Ne ortalığa saldıkları sivil faşistler, ne de sıkıyönetim fayda etmedi. Son çare olarak askeri faşist darbeye başvurdular.

Dönemin Hava Kuvvetleri Komutanı, darbeden iki gün önce ABD'deydi ve son rötuşlar orada yapıldı.

Darbenin şefi Kenan Evren, daha ilk konuşmasında, emperyalist ülkelerle gerçekleştirilen tüm anlaşmalara uyulacağını belirtti. Önceki askeri darbelerde olduğu gibi NATO'ya, ABD emperyalistleriyle yapılan ikili anlaşmalara sadakat yemini yaptı.

12 Eylül'de en büyük zarar işçi ve emekçilere

12 Eylül faşist cuntası, işçi ve emekçilere ve onların öncülerine karşı girişilmiş bir savaş aygıtıydı. **12 Eylül'ün arka planında, siyasi olarak yükselen devrim tehdidini bastırmak ve ABD'nin Ortadoğu'da çıkarlarını korumak varsa, ekonomik olarak da IMF'nin dayattığı 24 Ocak Kararları'nı yaşama geçirebilmek, yani emperyalist ve işbirlikçi tekellerin azami karlarını yükseltmek vardı.**

Dönemin TİSK (Türkiye İşverenler Sendikaları Konfederasyonu) Başkanı **Halit Narin, 12 Eylül'ün hemen ardından "bugüne dek işçiler güldü, şimdi gülme sırası bizde" diyecekti.** Uygulamaları da bu doğrultuda oldu. Ücretler, maaşlar, taban fiyatları düşürüldü, orta ve küçük işletmeler iflas etti. "12 Eylül olmasa, bu ekonomik programın neticesini alamazdık" demişti, cuntanın başbakan yardımcısı Turgut Özal...

12 Eylül sonrasında işçi sınıfı derin bir yoksulluk ve sefaletin içine itildi, tüm sendikal ve siyasal hakları gaspedildi. Faşist "tek sendika" uygulamasına geçildi. Sendika ağalarıyla kol-kola, işçi haklarına azgınca saldırdılar. Kıdem tazminatına taban sınırı kondu ve istifa halinde kıdem tazminatı ödenmemesi getirildi.

Grev yapmanın yasak olduğu iş kollarına yenileri eklendi. **Grevlerle ilgili öyle maddeler eklendi ki, grev kırılcılığı adeta yasal hale geldi. Hak grevi yasaklandı. Buna karşın lokavt, anayasal**

bir hak haline getirildi. Toplu sözleşme kaldırıldı. YHK(Yüksek Hakem Kurulu) adında işçi-işveren-devlet temsilcilerinden oluşan bir kurul oluşturuldu ve TİS'ler bu kuruma havale edildi. Gerçek işçi ücretlerinde büyük bir düşüş yaşanırken, büyük tekellerin karları yüzde 300-400'e çıktı.

İzlenen ekonomi politikanın diğer bir sonucu da, işsizler ordusunun büyümesi oldu. 12 Eylül sonrasında başta önder işçiler olmak üzere, yüzbinlerce işçi sokağa atıldı. Anti-faşist memurlar da işyerlerinden atıldılar, sürgüne gönderildiler. Keza faşist 12 Eylül anayasası ile memurların sendikalaşma hakkı ve siyasi faaliyetlerde bulunmaları yasaklandı. Düşük taban fiyatları, girdilere ve diğer tüketim mallarına yapılan zamlar ve vergi yasası ile milyonlarca yoksul köylü, küçük-üretici tarlasını ipotek ettirmek, malını tüccara kaptırmak zorunda kaldı. Bu şekilde büyük toprak sahiplerinin egemenliklerini güçlendirdi, emperyalist ve işbirlikçi tarım tekellerinin önünü düzledi.

12 Eylül dönemine son verelim!

İşçi ve emekçilere dönük saldırı furiası, ilk önce öncülerinin ezilmesiyle başladı. **Komünist ve devrimcilerle yönelik büyük bir vahşet gerçekleşti. İşkenceler, gözaltında kayıplar, idamlar, sokak ortasında katletmeler, olağan hale geldi.** Yaklaşık 1 milyon kişi gözaltına alındı, yüzbinlercesi tutuklandı. Ortaçağ zindanları ve engizisyon mahkemelerini aratmayacak uygulamalar devreye sokuldu.

İşçi ve emekçiler üzerinde yoğun sömürü ve emperyalizme tam bir bağımlılık ilişkisi, işte bu vahşet ve zorbalık üzerinden gerçekleşebildi. Aradan geçen on yıllara rağmen, egemenlerin 12 Eylül'ün yasalarını korumaları bunun içindir. Keza sahte 12 Eylül yargılamasının aklamaya dönüşmesi, ardından mahkemenin davayı düşürmesi ve cunta şeflerinin maddi-manevi hiçbir şeylerine dokunulmaması, bu zihniyetin devam etmesindendir.

Fakat **ne yaparlarsa yapsınlar 12 Eylül halkın gözünde mahkum edilmiş, lanetlenmiştir.** Cunta şeflerinin ölüsünü bile devlet töreni ile kaldırmakta zorlanmışlardır. En son Kenan Evren'in cenazesine halkın tepkisinden çekinen siyasi liderler katılamamıştır.

12 Eylül'ün bir ürünü olan AKP dönemi sona eriyor. AKP ile birlikte 12 Eylül'ün de sona ermesi için mücadeleyi yükseltmek gerekiyor. Bilindiği gibi ABD'nin "yeşil kuşak" adını verdiği "ılımlı İslam" projesi 12 Eylül'le birlikte başlamıştı. Fettullah Gülen, o dönemde sayıları katlanarak artan İmam Hatip Okulları'nı hatırlatarak, Evren için "cennetlik adam" demişti.

Siyasal İslam'la 12 Eylül faşist cuntası arasında böylesi bir yakınlık, içiçelik vardır. Sonlarının da bir olması için, kitlelerin ayağa kalkması, hak ve özgürlükleri için dövüşmesi gerekmektedir. Faşizm halk hareketiyle devrilmedikçe ne faşist liderler gerçek anlamda yargılanabilir, ne de temel hak ve özgürlükler elde edilebilir. Bunlar tecrübeyle sabittir artık.

12 Eylül'ün de, AKP ve siyasi İslam'ın da sonunu halk getirecektir. Onlardan tümünden kurtulmanın yolu sandıktan değil, mücadeleden geçmektedir.

*Saraylar saltanatlar çöker
Kan susar bir gün
Zulüm biter
Menekşeler de açılır üzerimizde
Leylaklar da güler
Bugünlerden geriye
Bir yarına gidenler kalır
Bir de yarınlar adına direnenler*
Adnan Yücel

☆ 1 Eylül 1939- II. Emperyalist Paylaşım Savaşı başladı. Sonrasında Birleşmiş Milletler tarafından "Dünya Barış Günü" olarak kabul edildi.

☆ 2 Eylül 1969- Vietnam Devrimi'nin önderi Ho Chi Minh öldü.

☆ 6-7 Eylül 1955- İstanbul ve İzmir'de Müslüman olmayan azınlıklara karşı ırkçı saldırılar düzenlendi.

☆ 8 Eylül 1943- Nazi işgaline direnen Çek komünist Julius Fučík idam edildi.

☆ 9 Eylül 1976- Çin Devrimi'nin önderi Mao Zedung öldü.

Çin'i işgal eden Japonya'ya ve ABD emperyalistlerine, onların işbirlikçilerine karşı uzun süren bir mücadele yürüttü ve zaferle sonuçlandırdı. Mao, ML'den etkilenmekle birlikte felsefi olarak Konfüçyüs'e dayandı. Devrim sonrasında ise, bir çok konuda revizyonist bir çizgi izledi. Milli burjuvaziye palazlandırarak, devlet kapitalizminin yollarını döşedi. Mao'dan sonra ÇKP'nin başına geçen Deng Siao Ping, bu süreci daha da ileri götürdü ve bugünkü emperyalist Çin'i yarattı.

☆ 10 Eylül 1920- TKP kuruldu

Türkiye'nin ilk komünist partisi Türkiye Komünist Partisi, Mustafa Suphi önderliğinde Bakü'de kuruldu. Emperyalizme karşı mücadele vermek için Türkiye'ye

gelen Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı, Kemalist gerici tarafından Karadeniz'de katledildi.

☆ 12 Eylül 1977- Güney Afrika Cumhuriyeti'nde ırkçılığa karşı mücadelesinin önderlerinden Steve Biko işkenceyle katledildi.

☆ 14 Eylül 1973- Şilili müzisyen Victor Jara katledildi.

O, askeri cunta tarafından gözaltına alındığında direniş marşlarını stadyumda çalmaya devam etti. Ancak faşistler, Jara'nın ellerini kırdılar. Bu kez gitsiz şarkılarını söylemeyi sürdürdü. Bunun üzerine katlettiler.

☆ 16 Eylül 1976- DGM direnişi

İşçilerin büyük direnişiyle DGM'ler, açılmadan kapanmak zorunda kaldı. Bu direniş, '70'li yıllarda yükselen işçi hareketinin ilk siyasal eylemiydi.

Demokratik hakların mücadele ile kazanılmasında iyi bir örnek oldu.

☆ 16 Eylül 2016- Sinema sanatçısı Tarık Akan yaşamını yitirdi

☆ 20 Eylül 1985- Ses sanatçısı Ruhi Su, 12 Eylül cuntası pasaport veremeyerek yurtdışında tedavi olmasını engellediği için yaşamını yitirdi.

☆ 20 Eylül 1992- Kürt aydını Musa Anter katledildi

☆ 21 Eylül 1995- Buca Cezaevi'nde devletin saldırısı sonucu DHKP-C tutsakları Turan Kılıç, Uğur Sarıaslan ve Yusuf Bal şehit düştü.

☆ 22 Eylül 1976- Profilo direnişi
DGM direnişinde öne çıkan Profilo fabrikasında 17 işçi işten atılınca işgal başladı. Bir işçi polis kurşunuyla öldü. İçeride işçiler, dışarıda destekçi güçler büyük bir direniş gerçekleştirdiler.

9 Eylül 1984- Yılmaz Güney yaşamını yitirdi

Türkiye Devrimci Hareketi'nin ender sanatçılarından biridir Yılmaz Güney. Sinema salonlarında bilet satışıyla başlayan sanat hayatı, Fransa'da Cannes Film Festivali'nde taçlandırılan bir başarıya dönüşmüştür.

Halkın yaşadığı yoksulluğun, sömürünün, acının, baskının içinde geliyordu. Onu yetiştiren toprağı iyi tanıyordu. Ne burjuvaziye duyduğu sınıf kını, ne de devrime beslediği ateşli tutku bir an bile sönmedi. "Asıl dayanağımız kendi topraklarımızdır. Umud, kendi topraklarımızda ve kendi halkımızdadır" diyerek ifade etmişti bunu.

Tüm filmlerinin ortak paydası UMUT'tu. Umud ise devrimde, sosyalizmdeydi. Bu yüzden faşizmin ona yönelen saldırıları hiç bitmedi. Filmleri yasaklandı, yakıldı. Yaşamının 12 yılını cezaevlerinde geçirdi. Fakat o, duvarlardan taşan bir yaratıcılıkla senaryo, öykü, roman yazdı, cezaevinden dışardaki filmlerini yönetti.

12 Eylül yıllarında cezaevinden firar ederek Fransa'ya kaçtı ve yaşamını burada sürdürdü. Duvar filmini bu dönemde yaptı. Yol filmi, Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye ödülü aldı. Ama yıllarca Türkiye'de yasaktı.

Ağır cezaevi koşulları sağlığını aşırı derecede bozmuştu, kansere yakalandı. 1984 yılında hastalığı yenemeyerek genç yaşta ve en verimli yıllarında aramızdan ayrıldı. Ölmeden önce "Üşüyorum, beni komünarların battaniyesine sarın" demişti. Şimdi Paris'te komünarların yanında yatıyor.

☆ 23 Eylül 1973- Şilili ozan Pablo Neruda yaşamını yitirdi.

☆ 24 Eylül 1969- '68 Hareketinin gençlik önderlerinden Taylan Özgür polisler tarafından katledildi.

☆ 23 Eylül 1923- İlk antifaşist ayaklanma Bulgaristan'da başladı.

☆ 25 Eylül 1996- Diyarbakır Cezaevi'nde 10 PKK'li tutsak işkence ile katletti.

☆ 25 Eylül 2012- Halk ozanı Neşet Ertaş öldü

☆ 26 Eylül 1999- Ulucanlar Cezaevi'nde katliam

F Tipi Cezaevleri'ne tutsakların taşınmasının ön günlerinde devlet, Ulucanlar'da yaptığı katliamla bir prova gerçekleştirdi. Özel yetiştirilmiş işkenceci katiller silahlarla tutsaklara saldırdı ve işkencelerden geçirerek vahşice katletti. Saldırıda Önder Gençaslan, Zafer Kırbıyık, İsmet Kavaklıoğlu, Habip Gül, Ümit Altıntaş, Aziz Dönmez, Ahmet Savran, Abuzer Çat, Mahir Emsalsiz ve Halil Türker şehit düştü.

☆ 27 Eylül 2013- Sinema ve tiyatro sanatçısı Tuncel Kurtiz yaşamını yitirdi.

☆ 28 Eylül 1864- I. Enternasyonal kuruldu

☆ 29 Eylül 1902- İşçi sınıfının romanını yazan Fransız yazar Emile Zola yaşamını yitirdi.

Eylül ayında şehit düşen ihtilalci Komünistler

8 Eylül 1981- Selma Aybal

18 yaşında baskı komitesinde çalışıyordu. Darbenin en zor ve karanlık günlerinde dahi, fabrikaları, emekçileri yoksun bırakmadı ihtilalcilerin bildirilerinden. Fakat hain Adil Özbek sayesinde yoluna pusu kurmuştu polisler. Yaralı halde işkenceye alındı ve ölümüne sustu.

9 Eylül 1979-Vedat Çataltepe

Genç yaşta ihtilalci komünistlerin saflarına katılmıştı. Semtinde sivil faşistlere karşı nöbet tutarken, karşısına çıkan gece bekçisinin açtığı ateş sonucu şehit düştü. Öldüğünde 17 yaşındaydı.

29 Eylül 1980-Osman Yaşar Yoldaşcan

Dava hukuken bitti ama... ERGENEKON'DAN GERİYE KALANLAR

Büyük tantanalarla başlatılan Ergenekon davası, 1 Temmuz 2019'da mahkemenin verdiği kararla sona erdi. Ergenekon'a üye olmakla suçlanan 235 sanığın tamamı beraat etti. Daha önemli olanı ise, mahkemenin "böyle bir terör örgütünün bulunmadığı"na hükmetmesiydi. Bu karara göre, 12 yıl boyunca "olmayan bir örgüt"le uğraşmış, kitleler "olmayan bir örgüt"ün darbe yapacağı masalıyla uyutulmuştu!

Ama bu karar kimseyi şaşırtmadı. Adeta malumun ilanıydı. Zaten öncesinde Yargıtay'dan bu yönde bir görüş bildirilmiş, mahkeme de gereğini yapmıştı! **Dava, hukuki süreçten çok önce asıl olarak siyaseten çökmüştü. Onun da miladı 17-25 Aralık 2013 tarihiydi. 15 Temmuz 2016 tarihi ise son noktayı koydu. Davanın başından itibaren burjuva klik çatışmalarının bir ürünü olarak, yani ekonomik-siyasi nedenlerle ortaya çıktığı için, sonucunu da siyasi gelişmelerin belirlemesi doğaldı.**

Esasında kimse davanın ne durumda olduğuyla artık ilgilenmiyordu. Onun için verilen karar şaşırtmadığı gibi, Ergenekon davasından yatanlar dışında doğru-düzgün yorum yapan, gündemlerine alan bile olmadı. Asıl olarak bu davada yargılandığı sırada ölen 18 kişinin yakınları seslerini yükselttiler. Ölenlerin hatta hapis yatanların arasında bu klik kavgasının doğrudan muhatabı olmayan kişiler de vardı tabii... Ama daha yargılama sürerken "kurunun yanında yaş da yanacak" diyen AKP, bunu göze aldıklarını belirtmişti. Ayrıca "fillerin tepişmesinde ezilen otlar" misali, sıradan insanlar her zaman daha büyük zararı görüyordu.

Fakat klik kavgasını cansiperane yürüten, onun için pek çok suç işleyen kişiler de bu davalarda yargılandı. Onlar, yargılandıkları süre boyunca "nöbetteyiz" dediler ve başta aileleri olmak üzere etkileyebildikleri kesimleri, kendi amaçları doğrultusunda seferber ettiler. Savunmalarında devlete ve orduya sahip çıktılar, "ne yaptırırsak devlet-millet için" dediler. Bu ülke için kurşun atan "şerefliler" olarak, gerekirse hapis de yatacak, öleceklerdi! **Devlet onların devletiydi, dönem değişir yine onlara görev düşerdi!** Sonuçta ne devrim olmuştu, ne de onlar "devrim mahkemesi"nde yargılanıyorlardı! Hatta kitlelerin yükselen tepkisiyle de yakalanıp yargılanıyor değillerdi. **O halde bu kavga bir biçimde sonlanacak ve yine**

onlar göreve çağrılacaktı. Kendilerini yargılayan hakimlere "yakında siz yargılanacaksınız" deme cüretini de buradan alıyorlardı. Şimdi beraat kararıyla birlikte ortalığa yayılan "suçsuz yere yattılar" veya "boş yere öldüler" gibi onları "masum" gösteren yaygaralara asla kanmamak lazım.

Ergenekon davası, Türkiye'nin son 10 yıllık siyasi hayatına yön verdi; her aşaması dönemine damga vurdu, kimin elinin güçlendiğini kimin zayıfladığını gösteren bir barometre oldu. Onun için bu davaya herhangi bir dava gibi bakılamaz. Dünyü ve bugünü kavramak açısından olduğu kadar, yarını öngörebilmek açısından da Ergenekon davasının seyri önemlidir. Çünkü emperyalist savaşın bölgemizdeki planlarından, emperyalist güçlerin nereden nereye geldiğine, her emperyalistin işbirlikçilerinin yönetiminde ne kadar etkin olduğundan, bundan sonrasının nasıl

şekilleneceğine kadar çok önemli ipuçlarını sunan bir özelliğe sahipti.

İlkin şu soruları sormak lazım: Bu dava hangi ihtiyacın ürünü olarak açıldı? **Dava ile ne amaçlandı ve bu amaca ulaşıldı mı? Davanın beraatla sonuçlanması, klik kavgasının bittiği anlamına mı geliyor?** Eğer bir uzlaşma olduysa, bu neyin üzerinde, nasıl sağlandı ve halen sürüyor mu?

Ardından şunları sıralamak gerek: Davanın başladığı andan itibaren kim nasıl bir pozisyon aldı ve neden? Şimdi ne durumdalar? **Sadece burjuva klikler değil, reformist partilerden devrimci yapılara kadar her siyasi hareketin süreç boyunca tutumu ne oldu? Şimdi bunlar neden konuşulmuyor?** Neden sanki hiçbir şey söylenmemiş gibi davranılıyor?

Kısacası cevaplanması gereken pek çok soru var. Fakat ilginçtir; **yargılayanlar da yargılananlar da, suçlayanlar da suçlananlar da bu soruları yanıtlamama konusunda anlaşmış gibiler.** Ne yargılananlar saldırıya geçip kendilerini "olmayan" bir suçla itham edenleri topa tutuyor; ne de başından itibaren bunları "darbeci" ve "suçlu" ilan edenler, mahkemenin kararına karşı çıkıyor! Anayasa Mahkemesi'nin verdiği kararları bile "tanımıyoruz" diyerek imza toplayanlar, Ergenekon davasının bu şekilde kapanmasına karşısında tek kelime etmiyorlar! Bazı Ergenekon sanıkları hesap sormaktan bahsetse de, en fazla yargılananlara "iade-i itibar" ve bu davada ölenlerin "şehit" sayılması gibi maddi-manevi destek istemekten öteye gitmiyor.

İki tarafın da bu örtük uzlaşması, varolan durumu kabullenme hali, ne kadar sürecek bilinmez. Ama son dönemdeki gelişmeler, bu durumun geçici olduğunu, iki klik arasındaki çelişkilerinin yeniden şiddetleneyeceğini gösteriyor.

Beklentiler ve gerçekler...

Ergenekon davasının bitişi, gazete ve televizyon kanalları tarafından "Ergenekon kumpası çöktü" diye verildi. Zaten bu davanın adı uzun bir süredir "kumpas" olmuştu. 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonlarının ardından Gülen Cemaati ile köprüleri atan AKP ve Erdoğan, askerlerle yapılan bir toplantıda

Dava, hukuki süreçten çok önce siyaseten çökmüştü. Onun da miladı 17-25 Aralık 2013 tarihidir. 15 Temmuz 2016 tarihi ise son noktayı koydu. Şimdi cevaplanması gereken pek çok soru var. Fakat ilginçtir; yargılayanlar da yargılananlar da, suçlayanlar da suçlananlar da, bu soruları yanıtlamama konusunda anlaşmış gibiler. İki tarafın da bu örtük uzlaşması, varolan durumu kabullenmeleri ne kadar sürecek bilinmez.

Ama son dönemdeki gelişmeler, bu durumun geçici olduğunu, iki klik arasındaki çelişkilerin yeniden şiddetleneyeceğini gösteriyor.

bu davalar için “kumpas” deyince, yandaş medyanın dilinde de “kumpas” oluverdi!

Herşey “FETÖ’nün kumpası”ydı! Ne AKP’ye bir darbe hazırlığı sözkonusuydu, ne Bülent Arınç başta olmak üzere AKP’nin yöneticilerine suikast girişimi... Deliller FETÖ’cü polisler ve savcılar tarafından uydurulmuş, FETÖ’cü mahkemeler de cezaları basmıştı...

Oysa bu davaların başladığı sıralarda nasıl bir fırtına koparıldığı, ne büyük beklentilerle, alay-ı vala’yla açıldığı hatırlardadır. Şunun şurasında 12 yıl öncesinden sözediyoruz. Her şeyin dijital hale geldiği bir ortamda bunlara ulaşmak hiç zor değil.

“Türkiye bağışsıklarını temizliyor” deniyordu mesela. “Kontrgerilla’dan hesap soruluyor”du! “Faili meçhul cinayetler aydınlanacak, çeteler yargılanacak”tı! “Askeri vesayet dönemine son veriliyor”du vb...

AKP ve o dönemki yandaşları, rakiplerine öldürücü darbeler indirmek için, bu tür demagogilerle kitle desteğini arttırmaya çalıştılar. Zaten başından beri kendilerini “darbe karşıtı”, “demokrasi yanlısı” gösterip “mazlum” ve “mağdur” pozisyona sokarak oy potansiyellerini arttırmışlardı. Darbelerden ve ordunun baskısından bıkmış kitleler için “askeri vesayetin kaldırılması”, “ülkenin ‘seçilmiş’ler tarafından yönetilmesi” gibi sözler, doğal olarak rağbet görüyor, demokrasinin gelişmesi olarak algılanıyordu. AKP, Ergenekon davasını bu desteği arkasına alarak başlatabildi. Elbette sadece yalan ve demagojiyle yetinmediler, siyasi cinayetler dahil her yolu devreye soktular.

Fakat davanın iddianamesi ortaya çıkınca, sanıklardan hiçbirinin kontr-gerilladan, faili meçhullerden yargılanmadığı görüldü. Varsa yoksa “hükümeti devirmek” gibi, AKP açısından çok daha büyük bir “suç”la itham ediliyorlardı. Dolayısıyla yükseltile beklenmeye kapılanlar ilk şoku orada yaşadılar. Ama umutlar bitmedi, uzunca süre Ergenekon davasıyla darbecilerin ve kontrgerillanın yargılanacağı sanısı devam etti.

Bu algıyı güçlü tutmak için medya çok iyi kullanıldı. Özellikle Taraf Gazetesi kilit rol oynadı. Ahmet Altan, Murat Belge gibi “sol” görünen ünlü yazarlarıyla devrimci-demokrat kesimleri de etkileyen geniş bir kesimi arkalarına alabildiler. “Taraf”ta çıkan yazılarda, o güne kadar dokunulamayan

generallere dokunuluyor, her dönem “en güvenilir kurum” seçilen ordu hal-laç pamuğu gibi attırılıyordu! Neredeyse her gün bir “gizli belge” açıklayarak, savcılar harekete geçmeye çağırıyorlar, kimlerin tutuklanacağını önceden bildiriyorlardı. Mehmet Baransu gibi “acar muhabir”ler, valizlerle belge taşıyordu. Bu belgelerin devletin kurumlarından sızdırıldığı aşıkardı.

Ama “Taraf” bütün bunları “demokrasi aşkı”ndan yapıyormuş gibi gösterdi. Yazarları da çok ulvi bir görevi üstlenmiş ve çok büyük riskleri göze almış kahramanlar gibiydi. Yaşanan klik çekişmesinde kliklerden birinin en etkili “yayın organı” oldukları; emperyalist kamplaşmada ABD-AB tarafında yer aldıkları, bunlar tarafından finanse edildiği ve tüm gücünü, cesaretini buralardan aldıkları gizlendi. Bu yönde uyarılara da “darbe yanlısı” yaftası takılarak saldırıya geçtiler.

Sonuçta 2007’den 2013 yılına kadar “dalgalan” halinde bitmek bilmeyen tutuklamalar yıllarca sürdü. Ama operasyonlar, Tükan Saylan gibi isimlere gelip dayandığında, geri tepmeye başladı. Davanın sulandırıldığı, inandırıcılığını yitirdiği sıkça söylenir oldu. Dolayısıyla yaratılan beklenti, yıllar içinde çökmeye başladı. Ne var ki, bu beklentiyi yaratanlar, sanki hiç bir şey söylememiş, halkı yanlış yönlendirmemiş gibi, ne o zaman ne şimdi tek bir laf etmedi!

Bugün her kesimin saldırdığı savcı Zekeriya Öz, o günlerde “temiz eller operasyonu”nu yürüten cesur, yürekli savcı olarak yere-göğe sığdırılmıyordu. Erdoğan, zırlı arabasını ona tahsis etmişti; dahası, “davanın savcısı benim” diyerek, Zekeriya Öz’e kendini siper etmiş, davanın siyasi sorumluluğunu üstlenmişti.

Ergenekon davası bittiğinde Erdoğan’ın bu sözü yeniden hatırlandı, fakat Ergenekoncular dahil kimse Erdoğan’dan hesap sorulmasını istemedi. Ne de olsa Erdoğan artık FETÖ’cülere karşı savaş açmıştı! Bu davaya “kumpas” demiş ve 2014 yılından itibaren hepsinin tahliye edilmesini sağlamıştı! O halde yapılanların üzerine sünger çekilmeliydi! Davada yargılanan tek siyasi parti İP (şimdiki Vatan Partisi) ve lideri Doğu Perinçek, o günden sonra Erdoğan’ı desteklemeye başladı. Sözümona onlar Erdoğan’a değil, Erdoğan onlara yaklaşmıştı!

Esasında Erdoğan’ın ABD ile arasının

2013’ten sonra eski dostlar düşman, düşmanlar da dost oldu! Zaten sorun, gösterilmek istendiği gibi AKP-ordu ya da dinci-laik çelişkisi değildi. Bir taraf dini ve demokrasiyi, diğeri milliyetçiliği ve laikliği, kitleleri arkalarına almak için ideolojik bir kılıf olarak kullandılar. Gerçekte, emperyalist savaşın yoğunlaştığı Ortadoğu’da, her emperyalist gücün Türkiye’yi kendi safına çekme kavgasıydı. ABD ve AB emperyalistleri AKP’yi desteklerken, Rusya-Çin bloğu Avrasyacıların arkasındaydı. Ama ne yazık ki bunu hala göremeyenler vardı. Hele ki davanın başladığı günlerde yaratılan toz-duman arasında sadece liberaller, reformistler değil, kimi devrimci yapılar da bu klik çekişmesine alet olabildiler.

açılmasını fırsat bilerek, Rusya-Çin bloğu ile ilişkiye geçmesini istiyorlar, bu yönde zorluyorlardı. Görünürde başarılı da olmuşlardı. Fakat kuruluşundan itibaren bir ABD projesi olan AKP’nin ABD ile bağlarını tümünden koparıp karşı kampa geçmesi hiç kolay değildi. Erdoğan, Rusya kartını ABD ile ilişkileri geliştirmek için bir blöf olarak kullanıyordu. Savaş ortamı ve ABD’nin gerilemesi gibi konjonktürel durum da Erdoğan’a bu cambazlığı yapma olanağı sağlıyordu. Fakat bunun da bir sınırı vardı ve o sınıra gelip dayandığında, işin gerçek rengi ortaya çıkacaktı.

Ama 2013’ten sonra eski dostlar düşman, düşmanlar da dost oldu! Zaten sorun, gösterilmek istendiği gibi AKP-ordu ya da dinci-laik çelişkisi değildi. Bir taraf dini ve demokrasiyi, diğeri milliyetçiliği ve laikliği, kitleleri arkalarına almak için ideolojik bir kılıf olarak kullandılar. Gerçekte, emperyalist savaşın yoğunlaştığı Ortadoğu’da, her emperyalist gücün Türkiye’yi kendi safına çekme kavgasıydı. ABD ve AB emperyalistleri AKP’yi desteklerken, Rusya-Çin bloğu “ulusalcı-laik” denilen Avrasyacıların arkasındaydı. Bu gerçek, davanın her aşamasında biraz daha netleşecekti. Ama ne yazık ki bunu hala göremeyenler vardı. Hele ki davanın başladığı günlerde yaratılan toz-duman arasında sadece liberaller, reformistler değil, kimi devrimci yapılar da bu klik çekişmesine alet olabildiler.

Davanın başlama tarihi ve nedenleri

Davanın başlangıç tarihi 2007’dir. Neden 2007? Bu yılın farkı ve önemi nedir?

2007 yılı, cumhurbaşkanı ve genel seçimlerin arka arkaya yapılacağı bir yıldır. Onun için aylar öncesinden “en kritik yıl”, “kader yılı”, “gelecek on yılları belirleyecek yıl” gibi saptamalar yapılmıyordu; her klik kendini ona göre hazırlıyor, kılıçlarını çekiyordu.

Gerçekten de söylendiği gibi 2007 bir dönemeç oldu. Karşılıklı hamlelerle tarafların üstünlüğü ele geçirmeye çalıştığı, birbiri ardına olayların patlak verdiği, her şey bitti derken, denklemlerin yeniden kurulduğu çok hareketli bir yıl yaşandı.

AKP 2002 yılında hükümet olmuştu, fakat cumhurbaşkanı Necdet Sezer’di. Hükümetin aldığı pek çok karar cumhurbaşkanından geri dönüyordu. Tabi ki, başta Erdoğan olmak üzere AKP

kurmayları bu duruma çok kızıyor, sürekli şikayet ediyorlardı. Onların deyimiyle “*AKP hükümet olmuş, ama muktedir olamamıştı*”! AKP’yi işbaşına getiren ABD’nin isteklerini tam olarak karşılamıyorlardı örneğin. Hele Irak işgali öncesinde 1 Mart tezkeresini meclisten geçirememiş olmak, -sonrasında telifi etmeye çalışsalar da- ABD’nin asla affetmediği ve ordudaki Avrasyacı subayları hedefe çaktığı tarih oldu. (Öyle ki, Süleymaniye’de Türk subaylarının başına çuval geçirip gözaltına aldılar ve günlerce sorguladılar.) **Yıl o zaman 2003’tü. ABD, işbirlikçileri AKP ve Cemaat eliyle adım adım Avrasyacıları, yani Rus-Çin yanlısı kesimi devletin tüm kademelerinden tasfiye etmeye girişti.**

Çünkü Avrasyacılar sadece ordu içinde değil, başta yargı olmak üzere birçok kurumda güçlüydüler. Fakat giderek altlarındaki toprak kayıyordu. **2007’de “son kale” dedikleri cumhurbaşkanlığı da AKP’nin eline geçtiğinde, dengeler AKP lehine değiştirecekti.** Buna izin vermemek için atağa geçtiler.

CHP, “sine-i millete dönmek” gibi radikal söylemlerle cumhurbaşkanı seçimi öncesinde erken seçimi dayatarak, AKP’nin meclisteki üstünlüğüne son vermeyi amaçlıyordu. Sonra hukukçular devreye girdi ve 367’yi ileri sürdüler. Cumhurbaşkanı seçmek için meclisin üçte iki çoğunluğu olan 367 vekilin oyunu almak gerektiği savını ortaya attılar! AKP’nin o dönemki sayısı 354’tü!

AKP’nin 3 Kasım 2002’de yüzde 25 oy ile meclisin üçte iki çoğunluğunu elde etmiş olmasına veryansın ediyorlar ve bu oranla cumhurbaşkanı seçemeyeceğini iddia ediyorlardı; ama bu duruma yol açan seçim ve siyasal partiler yasalarını değiştirmeye yanaşmadılar. **AKP’sinden CHP’sine, dincisinden sözde laikine, hepsi faşist cuntanın 12 Eylül anayasası ve onun seçim kanununa sığınmaya devam etti.** Aradan yıllar geçmesine, hatta bir referandumla 12 Eylül Anayasası büyük oranda değiştirilmesine rağmen halen her iki yasanın korunuyor olması, bu çatışmada demokrasi adına en küçük bir kırıntının dahi sözkonusu olmadığını gösteren çarpıcı bir durumdur.

Yeniden o döneme dönersek; AKP’nin işbaşına gelmesinde önemli bir rolü olan Gülen Cemaati’nin ilk yıllardan itibaren el attığı ve güçlendiği kurum, polis teşkilatıydı. Öyle ki, “*düzenin bekçisi ordu*” söylemlerine Erdoğan,

AKP ve Cemaat, başta polis teşkilatı olmak üzere ellerinde bulunan kurumlar üzerinden saldırıya geçtiler. Önce Danıştay baskını, ardından Hrant Dink cinayeti, Malatya’da Zirve Yayınevi’nde çalışanların katledilmesi gibi saldırılarla, kitlelerin artan öfkesini ordu içindeki “ulusalcı” çetelere yönlendirdiler. Böylece kendilerine geniş bir kitle desteği sağladılar. “Ulusalcılar” da buna “Cumhuriyet mitingleri” ile karşılık verdi. Mitinglere yüzbinler katılınca, “ulusalcılar”ın eli güçlendi. Cumhuriyet mitinglerinin ardından Genelkurmay’ın “e-muhtırası” geldi, ardından Anayasa Mahkemesi “367 şartı”nı kabul etti. AKP için “erken seçim”den başka çare kalmamıştı. Burjuva klikler arası çelişkinin en şiddetli şekilde yaşandığı dönemde gerçekleşen 2007 seçimi için, Süleyman Demirel bile, “bugüne dek hayatımda gördüğüm en kritik seçim” demişti.

“*düzenin bekçisi emniyettir*” karşılığını veriyordu. Orduya karşı polisi öne çıkararak gerçekte bu kavgaanın “demokrasi” ile hiç ilgisi olmadığını ortaya sermiş oluyordu. **O yıllarda ordu içinde Avrasyacılar hakimken, polis teşkilatında “takunyacılar” olarak adlandırılan Fettullah Gülen’ciler baskındı. Ama bu, her iki kurumda da diğer kesimin hiç olmadığı anlamına gelmiyordu. Bu devletin tüm kurumları için de geçerliydi.**

AKP ve Cemaat, başta polis teşkilatı olmak üzere ellerinde bulunan kurumlar üzerinden saldırıya geçtiler. Önce Danıştay baskını, ardından Hrant Dink cinayeti, Malatya’da Zirve Yayınevi’nde çalışanların katledilmesi gibi saldırılarla, kitlelerin artan öfkesini ordu içindeki “ulusalcı” çetelere yönlendirdiler. Böylece kendilerine geniş bir kitle desteği sağladılar.

“Ulusalcılar” da buna “Cumhuriyet mitingleri” ile karşılık verdi. Ankara’da başlayıp Samsun’da biten mitinglere yüzbinler katılınca, “ulusalcılar”ın eli güçlendi. Erdoğan’ı cumhurbaşkanı seçtirmek isteyen AKP, tepkiler üzerine Abdullah Gül’de karar kılmıştı. Fakat bu manevra da “ulusalcıları” tatmin etmedi. **Cumhuriyet mitinglerinin ardından Genelkurmay’ın “e-muhtırası” geldi, ardından Anayasa Mahkemesi ‘367 şartı’nı kabul etti. AKP için “erken seçim”den başka çare kalmamıştı.** Ve 22 Temmuz 2007’de seçimlere gidildi. Burjuva klikler arası çelişkinin en şiddetli şekilde yaşandığı dönemde gerçekleşen 2007 seçimi için, Süleyman Demirel bile, “bugüne dek hayatımda gördüğüm en kritik seçim” demişti.

AKP bir kez daha “mağdur” rolünü oynadı. O demokrasiyi geliştirmek istiyor, fakat ordu başında sürekli sopa sallıyordu! Üstelik aynı ordu “sınırötesi operasyon”la Irak’a giriyor, ülkeyi savaşa sokmak istiyordu. İçerde Kürt düşmanlığını körüklüyor, halkı kışkırtıyordu.

AKP, ilk 5 yıllık döneminde işçi ve emekçilerin çok tepkisini aldığı halde, bu argümanlarla yeniden kitle desteğini arttırdı. Yüzde 47 gibi çok yüksek bir oy oranıyla seçimleri kazandı. Ardından Gül’ü cumhurbaşkanı seçtiler. Böylece kıran kırana süren bu kavganın galibi AKP oldu. **Ve 2007 yılı, AKP’nin çok zor bir dönemi aşarak önünü biraz daha düzlediği bir yıl oldu.**

Zaten Ergenekon davasını da bu zafer üzerinden açabildi. Bu davanın “*Ümraniye’de bir ev baskınında bulunan silahlarla*” başlatıldığı söylenir. Oysa 1 Mart tezkeresine kadar uzanan geçmişi vardır. Ayrıca somut olarak Ergenekon davasının başlama vuruşu, 20 Mart 2007 tarihli Nokta Dergisi’nin eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Özden Örnek’in günlüklerini yayınlamasıyla yapılmıştır. Bu günlüklerde kuvvet komutanlarının AKP’ye bir darbe hazırlığı içinde oldukları yeralmaktadır. Ve Ergenekon davası bu iddia üzerine oturtulmuştur.

Ancak gerek bu günlükler, gerekse de Ümraniye’deki ev baskını, hazırlanan senaryonun başlangıcıdır. Çünkü Özden Örnek’in ifadesi bile yıllar sonra, o da sanıkların sıkıştırması sonucu alınmıştır. Diğer kuvvet komutanlarının da öyle... AKP’nin işbaşına geldiği yıllarda Genelkurmay Başkanı olan Hilmi Özkök ifadesinde, darbe girişiminden bilgisi olduğunu, fakat elinde yeterince delil olmadığından bir şey yapamadığını söylüyor mesela. “*Bu bilgileri doğrudan kamuoyu ile paylaşmak yerine bizzat Başbakan’a ilettim*” diyor.

Hemen belirtelim; Avrasyacıların AKP’yi devirmek için darbe dahil her şeyi yapma ihtimali o gün de, sonrasında da vardı. Gerçekten bir darbe hazırlığı içinde olabilirler. En azından 28 Şubat benzeri, kitle destekli ordu müdahalesi sözkonusu olabilir.

Özkök’ün sözleri baz alındığında, ordu içinde 2003 yılından itibaren darbe hazırlığı yapıldığı ve Erdoğan’ın bundan haberdar olduğu anlaşılıyor. Fakat o dönem, “*darbeyi bastırmak*” adına herhangi bir girişimleri olmadı, kendileri için en uygun zamanı beklediler. Bu fırsat ellerine geçince de her tür provokasyon ve mizansen devreye sokarak “Avrasyacılar”ı adım adım gerilettiler.

Ergenekon, emperyalist kapışmanın odağıydı

Ergenekon davasıyla birlikte klikler arası kavga iyice su yüzüne çıkmıştı. **O dönem ortalığı kaplayan demagogilere kanıp taraflardan birine yedeklenenler çok oldu.** Daha o yıllarda bunun yanlışlığını belirttik ve yaşananların emperyalist paylaşım savaşından bağımsız ele alınamayacağını, sadece içe dönük bir iktidar kavgası olarak görülmemesi gerektiğini söyledik. (Bunları o tarihlerde çıkan dergimizin sayılarında okumak mümkün. İnternet sitemizden kolayca erişilebilir.)

Sonrası her gelişme, bu tespitlerimizi doğruladı. Örneğin davanın ilk duruşmasının yapıldığı gün, (20 Ekim 2008) “Avrasyacılık” teorisiyle ün kazanan Aleksandr Dugin (Putin’in danışmanlarından), “*bu dava, CIA-MOSSAD işbirliği ile hazırlandı, şimdi hamle bizde*” şeklinde bir açıklama yaptı. Ergenekon kapsamında aranan bir emekli subayın Rusya’ya kaçtığı iddiasının sorulması üzerine de, Rusya’da böyle bir kişinin bulunmadığını, fakat bulunmuş olsaydı bile teslim edilmeyeceğini söyledi. Aynı Dugin, 15 Temmuz darbesinin arifesinde Türkiye’deydi ve o günlerde AKP’lilerle de görüşmüştü. Darbeyi Erdoğan’a öncesinden haber veren; dolayısıyla bastırılmasında büyük bir rol oynayan Rusya ve Avrasyacılar olmuştur.

Keza 2012 yılında yayınlanan WikiLeaks Belgeleri’nde ABD’nin Ergenekon davasıyla ne kadar yakından ilgilendiği ortaya çıktı. Türk polisinin Amerikalılara Ergenekon davasıyla ilgili brifing verdikleri, şifreli bir yazışmada yer alıyordu. Belgede, “*Ergenekon’un Batı ve ABD karşıtı propagandayla üye toplayan bir şebeke olduğunun altı çizilerek bir değerlendirme sunuldu*” deniyor. ABD’li diplomat, “*yorum*” bölümünde şöyle bir ek de yapıyor: “*Bu brifing, Ergenekon sanıklarına karşı toplanan kanıtların dökümünden ziyade bilgilendirici bir genel değerlendirme olarak geçti... Ek olarak Ergenekon savcısının Başbakan Erdoğan’la haftalık toplantılar yapması, soruşturmanın arkasında siyasi niyetler olduğu iddialarına inandırıcılık kazandırdı.*” Yani ABD, Ergenekon davasıyla ilgili düzenli bilgi alıyor, savcılarının Erdoğan’la haftalık toplantılar yaptığını da biliyorlar.

Buradan çok net anlaşılıyor ki, polis ve yargı, sadece AKP hükümetinden değil, ABD’den de “bağımsız” çalışmıyor. Gelişmeler an an bildiriliyor. Ve atılacak adımlar birlikte saptanıyor. Türkiye hakkında daha pek çok bilgi Wikileaks Belgeleri’nde yer aldı. ABD yetkilileri bunları yalanlamadı, sadece “üzüntülerini” bildirmekle yetindiler.

Zaten AKP’nin bu operasyonları başlatması ve giderek güçlenmesinde, Erdoğan’ın 5 Kasım 2007’deki ABD ziyareti, belirleyici bir rol oynamıştır. Bu ziyaret sonrasında orduya “sınırötesi operasyon” olanağı tanıyıp ardından geri çıkmasını isteyerek kitleler nezdindeki itibarını sarstılar. Sonrasında Avrasyacıların başta ordu olmak üzere devletin birçok kurumundan büyük oranda tasfiye edilmesini sağladılar.

Türkiye’de yayın yapan gazetelerde de Ergenekon davasının arkasında ABD’nin olduğu açık açık yazıldı. Hem de yandaş kalem tarafından... Örneğin o dönem Star Gazetesi’nin başyazarlığını yapan Mehmet Altan, 2009’da Türkan Saylan’ın da içine katıldığı “12. Dalga”nın ardından şunları söylüyor: “*Bence AKP’ye kalsa Ergenekon kapanır bile. AKP’yi aşan bir irade Ergenekon’un peşinde... Dünya sistemi Ergenekon’u tasfiye ederek Türkiye’yi tedavi ediyor... Burası NATO ülkesi. Burada NATO’nun ve ABD’nin istemediği darbe olmaz. Bu sefer darbeyi yapamadılar, çünkü ABD istemedi.*”

Bu sözlerinden 7 yıl sonra, 2016’da gerçekleşen ve bir ABD darbesi olan 15 Temmuz’un ardından Mehmet Altan, (kardeşi Ahmet Altan ve Nazlı Ilıcak’la birlikte) darbeye destek olmaktan tutuklanıp yargılandı. Bu da tarihin bir ironisi olsa gerek. “*ABD’nin istemediği darbe gerçekleşmez*” klişesi, -ya da “*ABD ne isterse Türkiye’de o olur*” yaygın kanısı- 15 Temmuz’la birlikte yerle bir oldu, fakat Ergenekon adı altında başlatılan tutuklama furyasının arkasında ABD’nin olduğu ve bizzat yürüttüğü doğrudur.

Özellikle ordu içinde Avrasyacıların hakim hale gelmesi, ABD’yi harekete geçirdi. Açıkça “*ordu hizadan çıktı*” diyerek, bu işe doğrudan el attı. Öyle ki, ABD’nin Romanya ve Bulgaristan’la ikili anlaşmalar yaparak Karadeniz’de bir NATO üssü kurmasını önleyen Deniz Kuvvetleri’ni tamamen boşalttılar. Benzer şekilde Hava Kuvvetleri’ni de hedefe çaktılar. Sonuçta orduyu istedikleri hale getirdiler.

Çünkü Türkiye, Ortadoğu’daki emperyalist hegemonya savaşının “merkez ülke”siydi. O yüzden her emperyalist ülke, Türkiye’yi kendi tarafına çekmeye çalışıyordu. İçerde yaşanan klik çatışması da bunun ürünüydü. Ve bu çatışma halen sürüyor...

Türkiye’de burjuvazi, tarihsel olarak parçalı bir yapıya sahiptir. Osmanlı’dan bu yana farklı emperyalistlerle kurulan bağlar, bir biçimde etkisini göstermekte, bunun yanında yeni ilişkiler de kurulmaktadır. Burjuvazi içinde ABD ile ilişkileri eski rotasına sokmaya çalışan kesim ile, yeni düzen içinde yeni güç odaklarıyla ilişkileri geliştirip en iyi yeri kapmak için uğraşan kesim arasında şiddetli bir rekabet ve çatışma vardır ve sonlanmamış da değildir.

2007-2013 yılları arasında bu çatışmanın odağı Ergenekon’dur.

Burjuvazi içinde ABD ile ilişkileri eski rotasına sokmaya çalışan kesim ile, yeni güç odaklarıyla ilişkileri geliştirip en iyi yeri kapmak için uğraşan kesim arasında şiddetli bir rekabet ve çatışma vardır ve sonlanmamış da değildir.

2007-2013 yılları arasında bu çatışmanın odağı Ergenekon’dur. Ergenekon operasyonları ile ABD üstünlüğü ele geçirmiş görüldü. Ama hemen

yanıbaşımızdaki Rusya, uzaklarda olmasına rağmen çok etkili olmaya başlayan Çin, keza başta Almanya olmak üzere AB ülkeleri, Türkiye’den elini hiç çekmedi. Yani Türkiye, ABD için dikensiz gül bahçesi değildi. Dünya ölçeğinde yaşadığı irtifa kaybı, Türkiye’deki hegemonyasını da sarsacak, diğer emperyalistlerin eli güçlenmeye başlayacaktı. Onun için anlık ya da dönemsel üstünlükler, tablonun tümünü görmemize engel olmamalı.

Ergenekon operasyonları ile ABD üstünlüğü ele geçirmiş görüldü. Devletin hemen tüm kurumlarından Avrasyacılar büyük oranda temizlenmiş, onların yerini Cemaat kadroları, yani ABD yanlıları doldurmuştu. 1 Mart tezkeresine rağmen ABD, Irak işgali sırasında pek çok kolaylık elde etti. Sonrasında bölgedeki her gelişmeye müdahalesinde Türkiye’yi kullandı.

Ama hemen yanıbaşımızdaki Rusya, uzaklarda olmasına rağmen çok etkili olmaya başlayan Çin, keza başta Almanya olmak üzere AB ülkeleri, Türkiye’den elini hiç çekmedi. Yani Türkiye, ABD için dikensiz gül bahçesi değildi. Dünya ölçeğinde yaşadığı irtifa kaybı, Türkiye’deki hegemonyasını da sarsacak, diğer emperyalistlerin eli güçlenmeye başlayacaktı. Onun için anlık ya da dönemsel üstünlükler, tablonun tümünü görmemize engel olmamalı. Ve bir olay üzerinden “bu iş bitti” diye bakılmamalı. Ergenekon davası öyle olmadığını gösteren en tipik örneklerden biridir.

Klik çatışmasına alet olanlar

Hal böyleyken, kimi devrimci-demokrat kişi ve örgütler, Ergenekon’la yargılananın darbeciler, kontra çeteleri olduğuna inanarak AKP’nin (dolayısıyla ABD’nin) değirmenine su taşıdılar. Kimileri ise gericiliğe karşı “laikçi”lerin yanında saf tutarak, Avrasyacıların (dolayısıyla Rus-Çin blokunun) yedeğine düştü.

Yani “sol” bu konuda ikiye bölünmüştü. Özellikle AKP’nin “demokrasi”, “sivilleşme”, “askeri vesayetten kurtulma” argümanlarına kapılanlar çok oldu. Klik kavgasının altında yatan nedenleri sergilemek, ortalığı kaplayan yalan ve demagojilere karşı gerçekleri anlatarak halkı bilinçlendirmek yerine, bunun bir parçası oldular.

Burjuva kliklerin çatışmasını iki ayrı uçtan değerlendirip taraf olanların başında TKP ve ÖDP geliyordu. Diğerleri de bu iki görüş etrafında kümeleniyor, örtük de olsa kliklerden birinin tarafı oluyorlardı. Bir yanda Avrasyacıların anti-ABD’ciliğini anti-emperyalizm gibi gösterenler, dincigericiliğe karşı laikliği-aydınmacılığı savunanlar vardı; diğer yanda darbe karşıtlığına, sivil demokrasiye, “derin devlet”in çökeceği, çetelerin yargılanacağı masalına inananlar...

TKP, Avrasyacı kesimin yanında saf tutarak, açıktan “TKP bu kavgada taraftır” dedi. Bunu da “ileriye, eşitliğe, özgürlüğe,

adalet, barışa ulaşabilmek için daha önceki ilerlemelerin korunması... bu ilerlemelerin yok edilmesine karşı konum alınması" şeklinde gerekçelendirdi.

ÖDP ise, Ergenekon operasyonunu "demokratikleşme adına büyük bir adım" olarak niteleyip destekledi. Ayrıca AKP'ye yakın örgütler tarafından organize edilen "Darbeye Dur de!" yürüyüşlerine katıldı. (ÖDP'nin yanı sıra DTP ve SDP de bu yürüyüşlerin içinde yer aldılar.)

ÖDP'nin o dönemki başkanı Ufuk Uras, Ergenekon davasında AKP'den yana olmayı, "demokrasiyi savunmaktan kimse rahatsızlık duymamalı" diyerek meşrulaştırmaya çalışıyordu. Operasyonların kapsamının genişletilmesi için imza toplamaktaydı.

Tabi ki, Kürt hareketi de Ergenekon'la kontrgerillanın yargılanacağı demagojisine kendini kapıranların içindeydi. Onların teşvikiyle başta Diyarbakır olmak üzere tüm Kürt illerinde savcılıklara dilekçeler yağdı. Özellikle '90'lı yıllarda büyük bir vahşet yaşamış olan Kürt halkı, savcılıklara gidiyor, tanıklıklarını aktarıyor, resmî-sivil bütün sorumluları ayrıntılarıyla tarif ediyordu.

Ergenekon kapsamında JİTEM'in kurucularından Arif Doğan başta olmak üzere birçok ismin gözaltına alınması, keza "faili meçhul" cinayetlerle anılan Veli Küçük'ün tutuklanması, bu yöndeki umutları arttırmıştı. '77 1 Mayıs katliamından Gazi'ye, aydınların katledilmesinden Kürt işadamlarının öldürülmesine, birçok olayın aydınlanacağı ve tutuklananların bunlardan yargılanacağı sanılıyordu.

Fakat yaklaşık 2500 sayfayı bulan iddianamede, sözü edilen katliam ve cinayetlerin hiçbirisi yoktu. Savcılar, "bu davanın askerle, polisle, MİT'le ilişkisi yoktur" dediler. Ama 20 Ekim 2008 tarihinde başlayan ilk duruşmaya gidenler arasında, DTP, SDP, ESP, İHD gibi kurumlar vardı. Ve bunlar davaya müdahil olma talebinde bulundular. AKP hükümetinin olayın üzerine yeterince gidemediğini, kendileri müdahil olunca kontrgerillayı yargılamanın yolunun açılacağını iddia ettiler. Fakat böyle bir şey olmadı. Hatta diyebiliriz ki, bu süre içerisinde devletin hemen tüm kurumları hakkında birçok şey ortalığa dökülür ve itibar kaybına uğrarken, dokunulmayan ve korunan tek yapı kontrgerilla oldu. Yani dağ fare bile doğurmadı!

Kürt ulusal hareketinden ve reformizmden etkilenme, devlet, demokrasi, ordu gibi temel konularda bile sapmalara yol açıyor. Mesela Atılım, 2002 seçimlerinde AKP'yi "değişimci", orduyu ise, "statükocu" görerek klik çekişmesinde tavrını ortaya koymuş oldu. Klikler açısından çok kritik olan 22 Temmuz 2007 seçimlerinde ise, "düzen partilerine oy yok" demek yerine "darbecilere oy yok" sloganını öne çıkararak, tutumunu daha da netleştirdi. Ergenekon davası başladığında, Atılım'ın manşeti "Ergenekon yetmez, kontrgerilla dağıtılsın!" dı.(12 Temmuz 2008) Tıpkı AB'ye uyum yasaları parlamentodan geçtiği zaman "Biraz özgürlük yetmez!" manşetini attığı gibi... Tabi ki, "yetmez"le vurgulanan; aslında iyi şeylerin yapıldığı, fakat yetersiz kaldığıydı.

Reformist partilerde burjuva kliklerden birine yedeklenme çok daha açık görülürken, kimi devrimci kesimler daha temkinli yaklaştılar. Fakat klikleri tanımlamayı, arkasında yatan güçleri deşifre etmeyi, aralarındaki çatışmanın gerçek nedenini ortaya sermeyi başaramadılar. Bu konularda kafa karışıklığı halen sürmektedir.

Elbette bu, ML ideolojik/siyasal bakışta yaşanan gerilemenin sonucuydu. Somut durumda ise, emperyalist savaşı, emperyalistler arası çelişkileri ve onun işbirlikçilerine yansıyan halini doğru analiz edememelerinden kaynaklanıyordu. Kürt ulusal hareketinden ve reformizmden etkilenme, devlet, demokrasi, ordu gibi temel konularda bile sapmalara yol açıyordu. Bu durum AKP'nin işbaşına geldiği 3 Kasım 2002 seçimlerinden itibaren giderek koyulaşan bir şekilde kendini her gelişmede ortaya koyacaktı.

Bunun başında Atılım Dergisi geliyordu. Atılım, 2002 seçimlerinde AKP'yi "değişimci", orduyu ise, "statükocu" görerek klik çekişmesinde tavrını ortaya koymuş oldu. Klikler açısından çok kritik olan 22 Temmuz 2007 seçimlerinde ise, "düzen partilerine oy yok" demek yerine "darbecilere oy yok" sloganını öne çıkararak, tutumunu daha da netleştirdi. Ergenekon davası başladığında, Atılım'ın manşeti "Ergenekon yetmez, kontrgerilla dağıtılsın!" dı.(12 Temmuz 2008) Tıpkı AB'ye uyum yasaları parlamentodan geçtiği zaman "Biraz özgürlük yetmez!" manşetini attığı gibi...

Tabi ki, "yetmez"le vurgulanan; aslında iyi şeylerin yapıldığı, fakat yetersiz kaldığıydı. O yetersizliği de kendileri devreye girerek gidermeliydiler! "Ergenekon Yetmez" manşetli sayısının başyazısında, nasıl umutlandıklarını açıkça ifade ediyorlar: "Bugün Ergenekon operasyonu ile kontrgerilla cumhuriyetinin pislikleri, işlenen katliam ve cinayetler bir kez daha ortalığa saçılıyor. Gazi katliamının bağlantıları açığa çıkıyor, Şemdinli'nin şifreleri çözülüyor, Silopi ve diğer kayıpların kaybedilişlerinin ipuçları yakalanıyor. 'Bin operasyon', 'üç bin faili meçhul cinayet'in sorumlularına bir adım daha yaklaşıyor..." (Atılım, 12 Temmuz 2008)

Oysa yapılanlar tam tersiydi. Kontrgerilla devletten bağımsız, birkaç emekli subayla sınırlıymış gibi gösterilip ordu ve polis aklanıyordu. Daha ileri giderek, kontra çeteleriyle kimi devrimci yapıların birlikte çalıştığı iddia

ediliyor, katliamların mağdurları "suçlu" ilan ediliyordu.

Elbette devrimci yapılar arasında her iki kliğe karşı da mesafeli duran ve bu kavgada taraf olunmaması gerektiğini söyleyenler vardı. Fakat bunların çoğu, her iki kliğin de ABD'ci olduğunu ileri sürüyordu. Onlara göre AKP de, Genelkurmay da NATO'cuydu, hatta BOP'çuydu! Aralarındaki çatışmanın nedeni, AKP'nin desteklediği yeni burjuvalarla, TÜSİAD patronları arasındaydı! Sanki Türkiye'de emperyalizmden bağımsız bir burjuvazi varmış gibi, bunların emperyalizmle bağları havada duruyordu!

Oysa "Ergenekon operasyonu" kapsamında yargılananlar, Rusya-Çin blokunu desteklediklerini gizlemiyorlardı. D. Perinçek'in başını çektiği İP, bunu açıktan yapıyordu zaten. Ama sadece o değil, generallerden de bu tür sözler duyuluyordu. Eski Genelkurmay Başkanı Kıvrıkoğlu "yüzümüzü İran'a, Rusya'ya dönmeliyiz" demişti mesela. Tutuklananlar; orduda, basında, üniversitelerde kendilerine "Avrasyacı" diyenlerdi ve bunların Rusya-Çin ile yakın oldukları biliniyordu.

Tüm bu veriler ortada olmasına rağmen, burjuva-liberal kesimlerin ideolojik bombardımanı, birçok devrimci hareketi etkisi altına almıştı. "Emperyalizm eşittir ABD" düşüncesi baskındı mesela. ABD'nin gücü abartılıyor, mutlak ve yenilmez sanılıyordu. Diğer emperyalistler gözardı ediliyor, emperyalistler arası çelişkiler, emperyalizmin "eşit olmayan gelişme yasası" gibi temel doğrular unutuluyordu.

Dava hukuken bitti ama...

Ergenekon davası hukuken bitti. Yazının başında da belirttiğimiz gibi esasında 17-25 Aralık 2013 tarihinden itibaren bitmişti, 1 Temmuz 2019'daki son duruşmada bir formalite tamamlandı, işe resmîyet kazandırıldı.

Bununla birlikte Ergenekon davasını açanlar, siyasi amaçlarına ulaşmış oldular. Çünkü ordu ve yargı başta olmak üzere devletin kurumlarından Avrasyacıları büyük oranda tasfiye ettiler. Boşalan yerlere ise Cemaat ve AKP'nin kadrolarını yerleştirdiler. Ergenekon operasyonları kapsamında -istifalarla birlikte- toplamda 30 bin muvazzaf subay, ordudan ayrılmıştı. Buralara FETÖ'cü subaylar terfi ettirildi ve 15 Temmuz darbesi onlarla gerçekleşti.

15 Temmuz sonrasında da yapılan

müdahalelerle ordunun yapısını tamamen değiştirdiler. Askeri liselerin kapatılmasından, Genelkurmay'ın Savunma Bakanlığı'na bağlanmasından kadar pek çok değişiklik gerçekleşti. Erdoğan'ın 15 Temmuz'u "Allah'ın lütfu" olarak nitelemesi boşuna değildi. 5 gün sonra ilan edilen OHAL ile birlikte o güne dek yapmak isteyip de çeşitli engellerden dolayı yapamadığı pek çok şeyi yaşama geçirme olanağına kavuştu. Dolayısıyla ABD'nin Ergenekon davalarıyla amaçladığı ve AKP'nin 15 Temmuz sonrasında gerçekleştirdiği değişiklikler birbiriyle örtüştü.

Benzer bir durum yargı için de geçerlidir. 12 Eylül 2010 referandumu ile HSYK'nın yapısı FETÖ'cülerin hakimiyetini kuracak şekilde değiştirilmişti. 15 Temmuz sonrasında ise AKP'nin denetimi altına girdi. Üniversitelerden medyaya bütün kurumlarda benzer bir süreç işledi. OHAL sonrası KHK'larla "FETÖ ile mücadele" adı altında başta devrimci demokratlar olmak üzere kamudan yaklaşık 150 bin kişi atıldı. Ve boşalan yerler AKP-MHP kadrolarıyla dolduruldu.

AKP'nin ilk yıllarında söylenen "hükümet oldu ama muktedir olamadı" sözü, Ergenekon sonrasında değişmeye başladı; 15 Temmuz sonrasında ise pekiştirildi. Bu yönleriyle Ergenekon davasıyla AKP'nin siyasi amaçlarına ulaştığı rahatlıkla söylenebilir.

Fakat FETÖ ile mücadele için Ergenekonculara ihtiyacı vardı. Ergenekon'un "kumpas" ilan edilerek tahliyelerin başlaması, bu ihtiyacın ürünüydü. ABD ile gerilen ilişkiler Rusya-Çin bloku ile dengelenmeye çalışılınca, bunun içteki karşılığı Rus-Çin işbirlikçileriyle uzlaşmaya gitmek oldu.

Ayakta kalabilmek için her tür pragmatik ilişkiyi yürütmeye ustalaşan AKP ve Erdoğan, bu süreçten de karlı çıkan kesim oldu. "Düşmanınım düşmanı benim dostumdur" zihniyeti ile hareket ettiler. Gülen Cemaati ile Avrasyacıları, Avrasyacılar ile Cemaat'i temizlediler ve her iki durumda da kendilerine alan açtılar.

Özellikle 15 Temmuz'un bastırılmasında Avrasyacılar çok önemli bir rol oynadı. Aksi halde darbenin başarıya ulaşması ve Erdoğan'ın sonunun gelmesi an meselesiydi. Rusya'nın bilgilendirmesinin yanı sıra, Ergenekon davasından tahliye olduktan sonra görevlerine dönen subaylar, darbenin başarısızlığa uğramasında fiili ve etkin bir rol oynadılar.

Avrasyacılar açısından da bir ABD darbesi altında tamamen ezilmektense, Erdoğan yönetimiyle uzlaşarak yeniden güçlenmenin yollarını aramak, daha doğru göründü. ABD ile Erdoğan'ın arasının açılması ve Rusya-Çin tarafına yaklaşması için yoğun çaba harcadılar. Kısmen başarılı da oldular.

Fakat Erdoğan'ın ABD ile ilişkileri düzeltme çabası hiç bitmedi. Nitekim son YAŞ kararları ile ordu içinde terfi etmesi gereken -daha önceden Ergenekon davasından yatmış subaylar- emekli edildiler. (Ki bunlar, 15 Temmuz'un bastırılmasında kritik roller üstlenen subaylardı.) Terfi ettirilen subayların ise, "gizli FETÖ'cüler" oldukları iddia ediliyor. Böylece Avrasyacılarla AKP'lilerin arası bir kez daha açıldı. Ayrıca Avrasyacılar paralı askerliğin kalıcı hale getirilmesine, askerlik süresinin kısaltılmasına da karşı çıktılar. 150 bin askerin terhis edilmesini, ordunun zayıflatılması olarak gördüler ve son YAŞ kararlarıyla "Saray'ın muhafız ordusu"nun yaratılmak istendiğini söylediler.

Son YAŞ kararları, AKP ve Erdoğan'ın ABD ile ilişkileri düzeltme çabası olarak görülmelidir. Yerel seçimlerden sonra sallanmaya başlayan "iktidar"larını korumak için yeniden ABD'ye dönerek Suriye üzerinden savaş tamtamlarını yükseltmek gibi bir yönelim içindeler. Buna karşın ABD'nin tutumunda bir değişiklik olur mu, ya da Rusya'nın buna tepkisi ne olur, önümüzdeki günlerde anlaşılacaktır.

Esasında ABD, 2013 yılından bu yana Erdoğan'sız bir AKP için uğraşüyor. 17-25 Aralık operasyonu, ardından 15 Temmuz darbesi ile bunu gerçekleştirmeye çalıştı. Fakat başarılı olamadı. Erdoğan ve ekibi de, Rusya kartını öne sürerek ABD ile pazarlık güçlerini arttırmaya çalıştılar. ABD'nin yeniden kendileriyle işbirliği yapmasını istediler. ABD ise, Erdoğan yönetimiyle bağları tümenden koparmadan yeni alternatifler yaratmaya girişti. MHP'nin parçalanmasından, AKP içinden yeni partiler çıkartmaya kadar bu arayışlarını sürdürüyor.

Kısacası **klik çekişmeleri, tutuklamalarla, tasfiyelerle, darbelerle ve tabi ki uzlaşmalarla devam ediyor.** Ergenekon davası şahsında bir kez daha görülüyor ki, bir dönem birbirlerine "düşman" olan klikler, bir başka dönem ittifak yapabiliyor, birlikte

Klik çekişmeleri, tutuklamalarla, tasfiyelerle, darbelerle ve tabi ki uzlaşmalarla devam ediyor. Ergenekon davası şahsında bir kez daha görülüyor ki, bir dönem birbirlerine "düşman" olan klikler, bir başka dönem ittifak yapabiliyor, birlikte çalışabiliyorlar. Dolayısıyla bu çatışmalar, geçici ve konjonktürelidir. Görünürde kavga, partiler arasındadır. Dincilik ve milliyetçilik, en önemli demagogik argümanlarıdır. Fakat bütün bunlar, kitleleri kazanma amacıyla kullanılan araçlardır. Gerçekte emperyalistlerin ve onların yerli işbirlikçilerinin arasında kıyasıya süren bir kavga söz konusudur. İsimler, partiler değişir, ama klik çekişmeleri hiç bitmez. Bununla birlikte tüm burjuva klikleri, işçi ve emekçilere düşmandır. Onlar üzerinde yoğun sömürü ve baskı oluşturmada aralarında bir çelişki yoktur.

çalışabiliyorlar. Ya da tersi, ittifak halindeyken araları açılıyor, sonra "düşman" haline gelebiliyor. Dolayısıyla bu çatışmalar, geçici ve konjonktürelidir; çatışma da uzlaşma da, çıkarlar üzerinden gerçekleşir.

Görünürde bu kavga, partiler arasındadır. Her partinin ideolojik argümanları da vardır tabii ki. Dincilik ve milliyetçilik, en önemli iki kaynaktır. Buna laiklik ya da Osmanlıcılık gibi eklemeler olsa da özü değişmez. Fakat bütün bunlar, gözler önünde olan, kitleleri kazanma amacıyla kullanılan araçlardır. Gerçekte emperyalistlerin ve onların yerli işbirlikçilerinin arasında kıyasıya süren bir kavga söz konusudur. Klik çekişmelerinin perde gerisinde onlar vardır.

Bir gün adı Ergenekon olur, diğer gün FETÖ... Birinin tarafı CHP'dir, diğerinin AKP vb... İsimler, partiler değişir, ama klik çekişmeleri hiç bitmez. Hele ki, emperyalist savaş ortamında bu çelişkiler çok daha şiddetli bir hal alır. Bugün bu çelişkilerin böyle kıran kırana yaşanmasındaki neden odur.

Fakat tüm burjuva klikleri, işçi ve emekçilere düşmandır. Onlar üzerinde yoğun sömürü ve baskı oluşturmada aralarında bir çelişki yoktur. En fazla yöntemlerinde farklılık görülür, hepsi o...

Komünist ve devrimcilere ise en küçük bir yaşam hakkı tanımazlar. Onları katlederek, tutuklayarak ya da düzene entegre ederek, tamamen yoketmek isterler. Yani hepsi karşıdevrimcidir, bu konudaki tutumları çok nettir.

Buradan da çıkarılması gereken en önemli sonuç; klik çekişmelerine bel bağlamamak, onlardan medet ummamaktır. Herkes kendi bayrağı altında, kendi davası için dövüşmelidir. Burjuvazi bunu çok iyi yapmaktadır; asıl mesele devrim cephesindedir. Bu noktada liberal ve reformist kesimler devreye girmekte, işçi ve emekçilerin bilinçlerini bulandırmaktadır. Böylece kitleler, kliklere göre bölünüp parçalanmakta ve onların kavgasına alet edilmektedir. Bunu en net haliyle Ergenekon sürecinde gördük.

Oysa "düşmanın çatlaklarından yararlanmak" için bile, devrimci bir politik duruşa ve o duruş etrafında bir güç oluşturmaya ihtiyaç vardır. Bunların yapılmadığı durumda, "yararlanayım" derken, "yararlanılan" duruma düşersin. Nitekim yaşanan süreçte böyle olmuştur.

Osman Yaşar YOLDAŞCAN

29 Eylül 1980

Osman Yaşar Yoldaşcan, 12 Eylül'ü "Hücum" komutuyla karşıladı. O, 12 Eylül'e sıkılan "ilk kurşun" olmuş, bir direniş manifestosu yazmıştı; yoldaşları da bu manifestonun yolunu izlediler. Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin direngen geleneğine sahip çıktılar; tarihe onurlu, direnişçi bir iz bırakmayı başardılar. Cuntanın dağıtmak için bütün olanaklarını seferber ettiği örgütlerini tasfiye etmediler ve devrimi besleyen yeraltı nehirleri oldular. Engels'in "her savaşında yenilme tehlikesi vardır, ama bu, yenildiğini kabul etmek ve vuruşmaksızın teslim olmak için bir neden midir" sorusuna yanıt oldular. Vuruştular... Kendinden sonrakiler, bıraktıkları bu mirasın üzerinden yükselsin diye...

12 Eylül'ün de, dinci-gericiliğin de sonunu direnenler getirir!